

สารบัญ

ที่เรียกว่า “การศึกษาแนวพุทธ” คือรู้ความจริง	
ของธรรมดา แล้วพัฒนาคนบนฐานของธรรมชาติ	๑๒๑
วัฒนธรรมส่วนที่ตัวมีอยู่ ก็ควรจะรู้เข้าใจให้ถึงรากถึงฐาน	๑๒๕
สามแดนของชีวิต ก็เป็นสามด้านของการศึกษา	๑๓๐
พอเริ่มการศึกษาเพียงแค่นั้นคือ	
ชีวิตและสังคมก็มีหลักประกันความมั่นคงขึ้นมาทันที	๑๓๓
ศึกษาไปพร้อมด้วยกันทั้ง ๓ ด้าน แล้ววัดผลโดยดูพัฒนาการที่แยกเป็น ๔	๑๓๖
ถ้าไม่ระวังไว้ ศิลก็จะไม่ครบ สมาก็จะได้แค่รูปแบบ	๑๔๑
ใจที่สงบมั่นมุ่งแน่วไปในการสร้างสรรค์ทำความดี	
นี่คือสมมติที่ชีวิตและสังคมกำลังต้องการ	๑๔๕
สมมติแบบของพุทธศาสนา เป็นสมมติในระบบแห่งไตรสิกขา	
จึงต้องให้ชัดว่าอิงอาศัยไปด้วยกันกับพฤติกรรมและปัญญา	๑๔๙
สังคมไทยมีดีคือวัฒนธรรมแห่งเมตตา	
แต่ต้องก้าวไปในวัฒนธรรมแสงปัญญา	๑๕๑
การนำสังคมเป็นงานหลักของการศึกษา	
แต่มีใช้ไม่นำพางานรองที่ตามสนองสังคม	๑๕๔
การศึกษาเริ่มต้นตั้งแต่การกินอยู่ที่บ้าน	
ร.ร.ต้องประสานกับอาจารย์คนแรก คือ พ่อแม่	๑๕๖
เมื่อการศึกษาได้ผล ในตัวคนก็มีใจว่าจริงเบิกบาน	
และประสานกับคนอื่นโดยแผ่ขยายความรักใคร่เมตตา	๑๕๙
พุทธศาสนา คือคำสอนว่าด้วยการพัฒนาความสุข	
การศึกษา คือการพัฒนาความสุข	๑๖๐
ภาคผนวก	๑๖๙

สู่การศึกษาแนวพุทธ*

เรื่องโรงเรียนแนวพุทธ** ที่คิดจัดคิดทำกันนี้ เท่าที่ได้รับฟัง มองได้เป็น ๒ แง่ หรือ ๒ ระดับ

๑. ข้อปรารถนาที่เด่น คือการที่มองเห็นว่า คนไทยที่เป็นชาวพุทธ เช่นเด็กนักเรียนที่ชื่อว่าชาวพุทธ มีชื่ออย่างนั้น แต่ไม่รู้เรื่องพระพุทธศาสนา และประเพณีปฏิบัติตนไม่สมกับความเป็นชาวพุทธ ทำอย่างไรจะให้เด็กนักเรียนเหล่านี้ได้เรียนรู้เรื่องพระพุทธศาสนา และประเพณีปฏิบัติตนเป็นชาวพุทธที่ดี หรือสมกับความเป็นชาวพุทธได้ อันนี้เป็นแง่หนึ่ง

๒. มองกว้างออกไป โรงเรียนแนวพุทธ เป็นเรื่องของการจัดการศึกษาแนวพุทธ ซึ่งหมายถึงตัวแนวคิดหรือหลักการในการจัดการศึกษา ที่สัมพันธ์กับการมองชีวิตมนุษย์และธรรมชาติทั้งหมด เป็นการพูดถึงตัวหลักการ เหมือนกับเราพูดถึงการจัดการศึกษาตามแนวคิดของจอห์น ดิวอี้ (John Dewey) หรือเปสตาลอซซี (Pestalozzi) หรืออูสโซ (Rousseau) หรืออะไรก็ว่าไป

* ข้อคิดความเห็นของ พระธรรมปิฎก (ป. อ. ปยุตฺโต) ในโอกาสที่รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ดร.สิริกร มณีรินทร์ นำคณะเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบในการจัดการศึกษารูปแบบใหม่ ไปนมัสการปรีक्षा ที่วัดญาณเวศกวัน เมื่อ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖

** "โรงเรียนแนวพุทธ" เป็นคำที่ใช้พ่วงก่อนในระยะเริ่มแรก ต่อมา ทาง ศธ. ได้ยุติให้ใช้คำว่า "โรงเรียนวิถีพุทธ"

ที่เรียกว่า “การศึกษาแนวพุทธ” คือรู้ความจริง ของธรรมดา แล้วพัฒนาคนบนฐานของธรรมชาติ

ในแง่ที่ ๒ นี้ เราดูว่า การจัดการศึกษาแนวไหนจึงจะถูก
ต้องตามความเป็นจริง คือเอาความจริงเป็นที่ตั้ง การที่เอา
มาเขียนอะไรต่ออะไร นี่หมายถึงตัวเอง เอาตามองว่าแนวคิดของ
พุทธศาสนานี้ มองตรงตามความเป็นจริงที่สุด คือเริ่มจากมอง
เห็นชีวิตของมนุษย์ว่าเป็นอย่างไร แล้วจากการรู้เข้าใจความ
เป็นจริงก็มาจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับความจริงนั้น ไม่ใช่เป็น
เรื่องของบัญญัติหรือคำสั่ง

เรื่องนี้ ที่ว่าเป็นการจัดการศึกษาตามหลักของพระพุทธ
ศาสนา ที่เราเรียกว่าแนวพุทธ ก็คือแนวของคนที่มีปัญญารู้ความ
จริงเท่านั้นเอง

พระพุทธเจ้าก็ตรัสแล้วว่า พระพุทธเจ้าจะอุบัติขึ้นหรือไม่
ความจริงก็มีอยู่ตามธรรมดาของมัน พระพุทธเจ้าทรงค้นพบ
ความจริงนั้นแล้วนำมาเปิดเผยแสดง การจัดการศึกษาที่เรียกว่า
แนวพุทธก็คือการจัดตรงตามความเป็นจริงของธรรมชาติเท่านั้น
เอง คือทางพระพุทธศาสนาเราถือว่าพระพุทธเจ้าไม่ได้มาทรง
บัญญัติอะไรขึ้นเอง ไม่ได้มาสั่งการอะไร แต่พระองค์ทรงค้นพบ
ความจริงของธรรมชาติแล้วก็มาสอนตามนั้น เพราะฉะนั้นเรื่อง
ของพระพุทธศาสนาจึงเป็นเรื่องธรรมดาของธรรมชาติ

ถึงตอนนี้ เรื่องจึงขึ้นไปอีกชั้นหนึ่ง คือไม่มีการแบ่งแยกว่า
เป็นศาสนาไหนๆ เวลานี้คนมีปัญหา มาก มนุษย์นี้ยังข้ามไม่พ้น

ความคับแค้น ทั้งที่เรียกตัวเองว่าเจริญมากี่พันปีแล้ว ก็ยังมาติด อยู่กับการแบ่งแยกว่าศาสนานี้ศาสนาโน้น

อย่างเช่นบอกว่า การศึกษานี้ ใช้หลักพุทธ บางคนก็ สะดุดว่า อ้าว! ทำไมเป็นชื่อศาสนานี้ศาสนาโน้น เริ่มกลัวเสียแล้ว แล้วเราไม่เคารพหรือ ว่าเรื่องนั้นๆ หลักการนั้นๆ เป็นความคิด ของใคร ใครเป็นผู้แสดงหลักการนั้น ก็พูดไปตามตรง

ทำไมเราพูดได้ว่า จอห์น ดิวอี้ (John Dewey), เปสตา- ลอซซี (Pestalozzi), รูสโซ (Rousseau) ทำไมพูดได้ แล้วทำไม เวลาจะพูดถึงหลักการของพระพุทธเจ้า คนไทยพูดไม่ได้ ต้องรอ ให้ฝรั่งยกขึ้นมาพูด ทำไมไม่ยอมรับความเป็นจริงอันนี้ ใครแสดง มากี่ว่าไปตามนั้น ข้อสำคัญอยู่ที่ว่า หลักการนั้นตรงตามความ เป็นจริงหรือไม่ พูดอย่างภาษาสมัยนี้ว่าเป็นเรื่องทางวิชาการ ก็ว่า ไปตามหลัก ไม่มาเกี่ยวมากลัวอย่างนั้นอย่างนี้

พระพุทธศาสนาบอกว่าสอนหรืออธิบายไปตามธรรมชาติ ถ้าใครเห็นว่าไม่เป็นจริง เราก็เถียง ท่านก็เปิดโอกาสให้เถียงอยู่ แล้ว ไม่ได้บังคับใคร

นี่เราก็ดูว่าชีวิตคนเป็นอย่างไร มันอยู่ในท่ามกลางธรรม ชาติแวดล้อมอย่างไร มีความเป็นไปที่เรียกว่าธรรมชาติของมัน อย่างไร และเพื่อให้ชีวิตมนุษย์พัฒนาอยู่ได้ดีในท่ามกลางสิ่งแวดล้อม ต่างๆ เหล่านี้ เขาควรจะดำเนินชีวิตอย่างไร เราก็ดูไปตาม ความเป็นจริงนั้น ทั้งของโลกและชีวิต แล้วก็มาจัดระบบพัฒนา คนให้อยู่ได้อย่างดีท่ามกลางความเป็นจริงอย่างนั้น ก็เท่านั้นแหละ มันก็เลยเกิดเป็นการศึกษาแนวพุทธ อย่างที่พูดกัน เท่านั้นเอง

ที่นี้ เมื่อเป็นการศึกษาแนวพุทธอย่างนี้ มันก็จะมี ๒ ระดับ
 ระดับที่ ๑ คือ ระดับรูปแบบ หมายความว่า เป็นธรรมชาติ
 ของมนุษย์ที่อยู่ในสังคมหรือชุมชนอันใดอันหนึ่ง ย่อมมีวิถีชีวิตที่
 สืบทอดกันมาโดยวัฒนธรรม โดยสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมอะไร
 ต่างๆ ซึ่งลงตัวตามที่สังคมนั้นเขาถือว่าดี เหมือนอย่างชาวพุทธ
 ไทยเราก็พัฒนาวิถีความเป็นอยู่ที่เป็นวัฒนธรรมแบบพุทธไทยขึ้น
 มา ลัทธิเขาก็มีพุทธแบบลังกา อะไรอย่างนี้ ซึ่งเป็นรูปแบบที่ถือ
 กันหรือตกลงกันว่าดีแล้ว

เราก็อาจจะเน้นว่า การที่จะเป็นคนไทย ซึ่งได้ชื่อว่าเป็น
 ชาวพุทธ จะต้องให้ได้ความหมายและมีรูปแบบอย่างนี้ แล้วก็จะม
 ีภาพหรือรูปแบบของชีวิตที่มีวัฒนธรรม เช่นการกราบการไหว้อะไร
 ต่ออะไร อันนี้ถือว่าเป็นรูปแบบเท่านั้น แต่เรายอมรับกันแล้วว่า
 เป็นรูปแบบที่ดี คือเหมาะสมกับคนที่เรียกว่าเป็นชาวพุทธแบบไทย

ระดับที่ ๒ คือตัวแท้ตัวจริง ได้แก่ความเป็นจริงตาม
 ธรรมชาติของธรรมชาติ ที่อยู่ลึกลงไปอีกทีหนึ่ง ซึ่งอันนั้นเป็นของ
 กลาง ไม่ขึ้นต่อประเทศชาติหรือวัฒนธรรมไหนทั้งสิ้น ใครจะไป
 ปรับไปจัดระบบวัฒนธรรมอย่างไร ให้มีวิถีชีวิตอย่างไร ก็จัดไป
 ฉะนั้นในแง่นี้จะไม่ปัญหา

รวมความว่า จะต้องพูดกันเป็นระดับๆ ตั้งแต่ระดับกว้าง
 ที่สุด คือตัวหลักการที่สอดคล้องกับความเป็นจริงตามธรรมชาติ
 ของธรรมชาติ ในขั้นนี้เราจะจัดการศึกษากันอย่างไร ในความ
 หมายแง่นี้เราก็ใช้ชื่อว่า “แนวพุทธ” คือเป็นแนวพุทธในความ
 หมายที่ว่ารู้เข้าใจถึงความจริงของธรรมชาติตามธรรมชาติ แล้วจัด
 กระบวนการของการศึกษาให้ได้ผลตามธรรมชาติของความจริงนั้น

จากนั้น แคมเข้ามา คือในแง่ของรูปแบบ ที่ว่าเราจะจัดให้ สอดคล้องกับวัฒนธรรมไทย ให้คนที่มีชื่อว่าชาวพุทธเป็นอย่าง นี้ๆ เราอาจจะเห็นว่ารูปแบบอย่างนั้นๆ เมื่อดีแล้ว ยอมรับแล้ว ก็ มาทำให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น แล้วอันไหนที่ควรที่จะปรับปรุงเพิ่มเติม ก็ พัฒนาต่อไป

เรื่องวัฒนธรรมนี้ก็ควรที่จะแก้ไขปรับปรุงให้มีความเจริญ ก้าวหน้า ไม่อย่างนั้นจะเป็นวัฒนธรรมประเภทปกป้องตัว

วัฒนธรรมส่วนที่ตัวมีอยู่ ก็ควรจะรู้เข้าใจให้ถึงรากถึงฐาน

เคยพูดบ่อยๆ ว่า การรักษาวัฒนธรรมนั้น ต้องระวังนะ ถ้าเป็นวัฒนธรรมแบบปกป้องตัวเมื่อไร ก็แสดงว่าเป็นฝ่ายตั้งรับแล้ว แย่เลย ไม่เจริญก้าวหน้า

วัฒนธรรมที่ดั่งงามต้องมีความเจริญก้าวหน้า พัฒนาตัวเองต่อไป และก้าวไปในสังคมโลกได้อย่างดี สามารถเป็นผู้นำแก่ผู้อื่น ให้เขาอยากทำตาม ไม่ใช่คอยหวาดกลัวฝ่ายอื่นจะบุกเข้ามา ต้องคอยปกป้องตัวเอง ถ้าอย่างนั้นก็แสดงว่าแยءแล้ว

ขณะนี้เรารักษาวัฒนธรรมแบบปกป้องตัวเสียมาก คล้ายๆ ว่าเราแยءแล้ว สู้เขาไม่ได้แล้ว เขาบุกเข้ามา แสดงว่าเราไม่มีความเป็นผู้นำ ถ้าเราเก่งจริง วัฒนธรรมของเราจะต้องนำขึ้นชมจนคนอื่นเขาอยากจะรับอยากจะทำตาม ข้อสำคัญอยู่ที่ว่าเรามีอะไรบ้างที่เป็นสาระซึ่งจะทำให้เราภูมิใจ แล้วเขาอยากจะทำตามเรา นั่นก็คือเราต้องมีอะไรที่จะให้แก่เขา จะเป็นเรื่องภูมิธรรมหรือภูมิปัญญาก็ตาม โดยเฉพาะสิ่งที่เหนือกว่าเขาทางภูมิปัญญา

ตอนนี้สังคมของเรามันหนักในแง่ที่มองไม่เห็นว่ามีดีอะไรของตัวที่จะให้แก่คนอื่น มีแต่มองว่าคนอื่นเขามีดีอย่างนั้นๆ แล้วก็อยากจะไปรับของเขามา ก็เลยต้องด้อยอยู่เรื่อยไป

เมื่อมองในแง่การศึกษาแนวพุทธที่พูดมา ก็ถือว่าพระพุทธานุศาสนาสอนความจริงตามธรรมดาธรรมชาติ แล้วเราก็มารู้ว่าหลักการที่มีชื่อว่าศีล สมาธิ ปัญญา นี้ วางขึ้นตามความจริงตามธรรมดาของธรรมชาติ แต่พอมาอยู่ในวัฒนธรรมไทยแล้ว มันก็วิวัฒนาการเป็นรูปแบบขึ้นมา เป็นวัฒนธรรมเฉพาะเทศะ เมื่อเราไม่รู้ตัว ไม่รู้จักแยก เราก็ซึกจะมองแคบ ความหมายของศีล สมาธิ ปัญญา ก็เหลือแค่เป็นรูปแบบต่างๆ ไป

อันนี้เป็นเรื่องที่เราจะต้องแยกให้ชัดว่า ศีล สมาธิ ปัญญา ที่เป็นรูปแบบ ซึ่งอาจจะแคบลง แล้วก็รัดตัว แล้วบางทีก็เพี้ยน กับศีล สมาธิ ปัญญาที่แท้จริงสอดคล้องกับความเป็นจริงของธรรมชาติที่พระพุทธเจ้าสอนแท้ๆ นั่น คืออะไร ตอนนี้ต้องแยกให้ได้

อย่างเวลาพูดถึงศีล เราก็อาจจะมองไปตามความหมายของเรา เช่น ศีล ๕ บางทีพูดกันไปว่าเป็นข้อห้าม ว่าห้ามอย่างนั้นๆ ซึ่งที่จริงถ้าว่ากันโดยเคร่งครัด พระพุทธศาสนาไม่มีศีลที่เป็นข้อห้าม

จะต้องรู้กันให้ชัดว่า ถ้าพูดกันโดยเคร่งครัด ศีลอย่างศีล ๕ ไม่ใช่เป็นข้อห้าม เป็นธรรมดาว่าในศาสนาอื่นทั่วไป ศีลเป็นข้อห้าม ที่จริงเขาก็ไม่ได้เรียกของเขาว่าเป็นศีล แต่ชัดเจนว่าเขาเป็นบัญญัติ หรือเป็นโองการบัญชา เป็น commandment ตามธรรมดาของหลักการที่ว่ามีพระผู้เป็นเจ้า เป็นผู้สร้าง เป็นผู้บันดาล เมื่อเป็นผู้สร้าง ผู้บันดาล ท่านก็ต้องวางบัญญัติว่าเธอ

ต้องทำตามนี้ เธอต้องไม่ทำอันนี้ ท่านก็ห้ามก็สั่ง แล้วเมื่อคนทำหรือไม่ทำตามนั้น ท่านก็ให้รางวัลหรือลงโทษไปตามที่บัญญัติ

ในทางตรงข้าม พระพุทธเจ้าตรัสว่า พระพุทธเจ้าจะเกิดหรือไม่เกิด ความจริงก็เป็นอย่างนี้ แต่พระองค์ค้นพบแล้วก็มาเปิดเผยแสดง เมื่อความจริงเป็นอย่างนี้ ความจริงมันก็เรียกร้องให้เราว่า เราจะต้องดำเนินชีวิตอย่างนี้ๆ จึงจะได้ผล เหมือนอย่างไร ความจริงมันร้อน ถ้าคุณไม่ยอมให้ตัวคุณเป็นอันตราย คุณก็อย่าเอาไฟมาเผาตัว หรือถ้าคุณต้องการให้ได้ประโยชน์จากไฟ คุณก็เรียนให้รู้ว่าเอาไปใช้ได้อย่างนั้นๆ ยิ่งรู้เท่าไรก็ยิ่งดี

ธรรมที่พระพุทธเจ้าสอนก็เป็นอย่างนี้ คือบอกความจริง แล้วก็สอนข้อเรียกร้องจากความจริงนั้นต่อเราว่า ถ้าเราต้องการดำเนินชีวิตให้ดีเราจะต้องทำอย่างไร ก็เท่านั้นเอง

เมื่อเป็นอย่างนี้ ระบบแห่งธรรมของพระพุทธศาสนา เมื่อพูดอย่างเคร่งครัดจึงไม่มีคำสั่งหรือคำห้าม แล้วก็ไม่มีการลงโทษหรือให้รางวัล แต่คนทำอะไร เขาก็ได้รับผลเองตามกฎธรรมชาติ กฎแห่งกรรมอะไรๆ ก็เป็นเรื่องของเหตุของผล หมายความว่าทำเหตุอย่างนี้ ผลจึงเกิดขึ้นอย่างนั้น เป็นไปตามเหตุปัจจัย ไม่มีใครมาตัดสินลงโทษ

หลักพระพุทธศาสนาที่เป็นเหตุผลอย่างนี้ คนจะต้องเรียนรู้เข้าใจจึงจะเอามาใช้หรือปฏิบัติได้ถูกต้อง เพราะฉะนั้น ในสิ่งที่พระพุทธเจ้าสอน เมื่อเราพูดกันต่อๆ ตามๆ กันมา โดยไม่ได้ทบทวนศึกษา จึงเคลื่อนคลาดเลือนลางได้ง่าย ดังที่ทุกอย่างมีแง่คิดทั้งนั้น เช่น เวลาให้ศีล ในตัวศีลที่เราับ ไม่มีคำว่าห้ามว่าสั่ง เราเองเป็นผู้ตัดสินการกระทำของตนว่า

ปาณาติปาตา เวรมณี-*สิกขาปท*ี สมาทียามิ = ข้าพเจ้า
ขอรับถือปฏิบัติข้อศึกษาในการงดเว้นจากการฆ่าสัตว์

ศึกษากันให้ชัดว่า ศีลที่แท้คืออะไร พระพุทธเจ้าทรงสอน
ว่า นี่นะ เป็นความจริงว่าสัตว์ทุกคน ทั้งคนทั้งสัตว์อื่น ล้วนรักสุข
เกลียดทุกข์ด้วยกันทั้งนั้น เราฉันใด เขาก็ฉันนั้น เพราะฉะนั้นจึง
ไม่ควรเบียดเบียนกัน จริงไหม เราก็เห็นด้วยว่า เออ จริงนี้ ก็ยอม
รับ ถ้าอย่างนั้นเราไม่ควรเบียดเบียนกันใช่ไหม ใช่

ถ้าอย่างนั้น ตกลงเราจะไม่ทำร้ายใคร แต่ฉันยังใจไม่เข้มแข็ง
ยังมีโลภ มีโกรธมาก เพราะฉะนั้นก็เลยคล้ายๆ มาสัญญากับพระ
หน่อย ขอให้ข้าพเจ้าได้ปฏิญาณต่อท่านว่า ข้าพเจ้าขอถือข้อ
ปฏิบัติที่จะฝึกตนให้งดเว้นจากการฆ่าสัตว์ นี่เห็นไหม ไม่มีคำสั่ง
ของใครทั้งนั้น แต่เราเองเป็นผู้ที่ตกลงยอมรับปฏิบัติอย่างนั้น

เมื่อเรารับแล้วปฏิบัติอย่างนั้น ผลก็เกิดขึ้นตามเหตุปัจจัย
และเมื่อเราปฏิบัติไปตามนั้น ก็เกิดเป็นศีล คือเป็นความประพฤติ
ปกติประจำตัวของเรา อาตมาล้อพระบ่อยๆ ว่า นี่ โยมมาขอศีล
พระไม่เคยให้ศีล พระจะบอกว่าศีลอาตมาให้ไม่ได้

โยมมาบอกว่า ข้าพเจ้าขอศีล & “มยฺ ภนฺเต ติสฺรณฺณ สห
ปญฺจ สีลาณิ ยาจาม” แปลว่า ข้าพเจ้าขอศีล & พร้อมทั้งไตร
สรณะ แต่พระไม่ให้ศีล ให้ดูแลอะ พระบอกเป็นนัยว่า เออ คุณขอ
ศีล แต่ฉันให้ไม่ได้นะ ใครปฏิบัติ คนนั้นก็ศีลเอง คุณต้องการมี
ศีล คุณก็เอาข้อฝึกหัดเหล่านี้ไปปฏิบัติ เมื่อคุณปฏิบัติตาม คุณก็
เป็นผู้มีศีล

ดังนั้น แทนที่จะให้ศีล พระก็บอกข้อปฏิบัติ เรียกว่า สิกขาบท ให้ญาติโยมเอาไปฝึกตัว พุทธสันๆ ว่า **ชาวบ้านขอศีล พระบอกสิกขาบท**

สิกขาบท = สิกขา (ศึกษา) + บท (บท, ข้อ) แปลว่าข้อฝึก ข้อศึกษา ข้อเรียนรู้ ข้อฝึกตัวเอง หรือบทเรียน ภาษาพระชั้นหลัก แท้ๆ เรียกว่าสิกขาบท & ไม่เรียกศีล & เพราะศีลเป็นคุณสมบัติที่เกิดขึ้นในตัวคน เมื่อคุณปฏิบัติถูกต้องแล้วคุณมีความประพฤติ อย่างนั้น ก็เป็นศีลของคุณ

แต่ข้อปฏิบัติอะไรที่จะทำให้คุณมีศีล พระก็บอกว่า สิกขาบท ข้อฝึกนี้ ถ้าคุณปฏิบัติตามแล้วคุณก็มีศีล เช่น ปาณาติปาตา เวรมณีสิกขาบท สมาธิยามิ ข้าพเจ้าขอถือข้อปฏิบัติในการฝึกตน ที่จะงดเว้นจากการทำลายชีวิต ทุกข้อมีแต่สิกขาบทเหมือนกันหมด พระบอกสิกขาบท ชาวบ้านก็รับไปปฏิบัติ เมื่อปฏิบัติแล้วก็ เกิดเป็นศีล พระไม่เรียกศีล & แต่เรียกสิกขาบท & คือ เป็นข้อฝึก หรือข้อศึกษาเพื่อให้มีศีล

ทุกอย่าง ทั้งศีล สมาธิ ปัญญา ให้ไม่ได้ทั้งนั้น แต่ทุกคน จะต้องไปพัฒนาโดยฝึกให้เกิดขึ้นในตัว

ชาวบ้านขอว่า ฉันอยากมีสมาธิ พระบอกว่า ฉันเอาสมาธิ ให้คุณไม่ได้ คุณเอากรรมฐานไปฝึก

ขอศีล พระบอกสิกขาบทให้ไปฝึก แล้วก็มีศีลเอง

ขอสมาธิ พระให้กรรมฐานไปทำเอา แล้วเกิดสมาธิ

ขอปัญญา พระให้ข้อมูลความรู้ ทางพระเรียกว่าให้สุตะ ก็ บอกสุตะให้

สุตะ คือสิ่งที่เล่าเรียนสดับฟัง พระหรือครูอาจารย์บอกสิ่งที่เล่าเรียนสดับฟัง ถ่ายทอดให้ไป คุณเอาไปคิดไปพิจารณา ปัญญาก็เกิดขึ้น

ฉะนั้น ศีล สมาธิ ปัญญา เราต้องฝึกฝนพัฒนาขึ้นในตัวเอง อันนี้ก็เป็นเรื่องธรรมดาของธรรมชาติ

สามแดนของชีวิต ก็เป็นสามด้านของการศึกษา

ตามธรรมดาของธรรมชาตินั้น ชีวิตของเรามี ๓ ด้าน คือ

๑. เรามีความสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม โดยการรับรู้ ดู ฟัง ฯลฯ ทางอินทรีย์ คือ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ เป็นทวาร คือประตูฝ่ายเปิดรับ ๖ และโดยการแสดงออกสื่อสารสัมพันธ์ทำการต่างๆ ทางกาย วาจา ใจ ที่เรียกว่ากรรม เป็นทวาร คือประตูฝ่ายเปิดออก ๓ หมายความว่ามีความสัมพันธ์กับโลกภายนอกทางการรับรู้ และทางด้านการกระทำ นี่คือแดนของศีลทั้งหมด รวมอยู่ใน*ความสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม*

ถ้ามองอย่างนี้เราจะรู้เลยว่า คำว่า ศีล ไม่ใช่แค่ศีล ๕ แต่หมายถึงการสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมทั้งทางกายภาพ และทางสังคม ด้วย ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ วาจา เป็นด้านที่ติดต่อกับข้างนอก

๒. ที่นี้ลึกลงไป พฤติกรรมความสัมพันธ์กับโลกภายนอกของเราจะเป็นไปอย่างไร ก็เกิดจากเจตจำนง มีความตั้งใจ แล้วเบื้องหลังของเจตจำนง หรือความตั้งใจนั้น ก็มีแรงจูงใจ และคุณสมบัติต่างๆ ในจิตใจ ทั้งฝ่ายดีและฝ่ายร้าย เช่น ความรัก ความโกรธ ความเชื่อ ฯลฯ เป็นตัวปรุงแต่งให้แสดงออกมาที่พฤติกรรม ตลอดจนการรับรู้ทางอินทรีย์ต่างๆ ส่วนนี้ก็เป็นแดนของ*จิตใจ*

๓. เหนือจากนั้นอีกแดนหนึ่งก็คือ มนุษย์จะสื่อสารมีพฤติกรรมสัมพันธ์กับโลกภายนอกได้มากน้อย ตื่นเงินหรือขับช้อนเท่าไหน จะมีจิตใจที่อึดอัดโล่งโปร่งแคบกว้างเพียงใด จะมีความรู้สึกได้แค่ไหน จะมีสภาพจิตใจเป็นอย่างไร ก็อยู่ที่ความรู้

ถ้าเรารู้ว่าสิ่งนี้เป็นอันตรายต่อเรา จิตใจของเราจะมีปฏิกิริยาอย่างหนึ่ง ถ้าเรารู้ว่าสิ่งนี้เราจะจัดการอย่างไร เราก็จะมีความรู้สึกสบายโปร่งโล่งเป็นอิสระ แต่ถ้าเราไปเจออะไรแล้ว ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร ปัญญาไม่มี ความรู้ไม่มี เราจะอึดอัดเป็นทุกข์ทันที ฉะนั้นความรู้จึงเป็นตัวการที่ทำให้สภาพจิตเปลี่ยนแปลงไป และเป็นตัวจำกัดและขยายขอบเขตของพฤติกรรม เราจะทำอะไรต่ออะไรได้แค่ไหน ก็อยู่ที่ความรู้แห่งปัญญา เป็นแดนที่สาม

พระพุทธศาสนาบอกว่า ชีวิตคนก็มี ๓ แดนนี้แหละ คือแดนติดต่อกับสัมพันธ์กับโลกภายนอก แดนของจิตใจที่ออกทางเจตจำนง แล้วก็แดนของความรู้เข้าใจ ชีวิตทั้ง ๓ แดนนี้ทำงานตลอดเวลา ฉะนั้นมนุษย์จะต้องพัฒนา ๓ แดนนี้ เพื่อจะดำรงและดำเนินชีวิตให้อยู่ไปได้ดี

การพัฒนาแดนที่สัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม เรียกว่า ศิลเพียงแค่พัฒนาศีลขั้นต้นๆ ถ้าทำอย่างถูกต้อง การศึกษาก็ซัดขึ้นมาทันที

เริ่มด้วยอินทรียสังวร การรู้จักใช้อินทรีย ดู ฟัง เป็นต้น ศิลแค่นี้ ในเมืองไทยนี้ เราก็ไม่รู้จักแล้ว ทั้งๆ ที่ในพระพุทธศาสนาถือเป็นเรื่องสำคัญมากกว่า ต้องดูเป็น ฟังเป็น คุณดูอย่างมีสติใหม่ คุณดูได้ความรู้ใหม่ ถ้าดูแล้วลุ่มหลง ได้แต่ชอบใจ-ไม่ชอบใจ

แสดงว่าอยู่แค่ความรู้สึก ทั้งๆ ที่ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ของเรานี้ มันทำหน้าที่ ๒ อย่างพร้อมกัน แต่เราไม่รู้ เราก็พูดแค่ว่ารับรู้

ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ของเรานี้ในเวลาเดียวกัน มันมีความรู้สึก กับ รู้ ไซ้ใหม่ ตาคู เราก็รู้สึกรสหวาน สบายตา ไม่สบายตา แล้วก็ชอบใจไม่ชอบใจ นี่ด้านรู้สึก ส่วนด้านรู้ก็คือรู้ว่า เขียวขาวดำแดง ยาวใหญ่ แคบกว้าง เป็นแมว เป็นหมู เป็นต้นไม้ ฯลฯ หูฟัง ด้านรู้สึกก็ว่าไพเราะไม่ไพเราะ สบายหูไหม แล้วก็ชอบใจไม่ชอบใจ ส่วนด้านรู้ก็ว่าเป็นเสียงอะไร

สองด้านนี้ การศึกษาของเรา ขอภัยตามแบบตะวันตก ไม่ชัดออกมาเลย แต่ในพระพุทธศาสนา เราบอกว่าอินทรีย์ทำหน้าที่ ๒ ด้าน คือ ด้านรู้ กับ ด้านรู้สึก เมื่อรู้สึกแล้วคุณไปตามชอบใจ-ไม่ชอบใจ รับรู้ด้วยยินดี-ยินร้าย ชอบ-ชัง ถ้าติดอยู่แค่นี้ ถ้าไม่ไปทางความรู้ ก็ตันเลย การศึกษาไม่มี การพัฒนาไม่มี การเรียนรู้ไม่มี การศึกษาจึงต้องไปทางอินทรีย์เพื่อรู้

พอรู้ปั๊บ ตั้งแต่ว่าเขียวขาวดำแดงไป แล้วทีนี้ถ้าโยนิโสมนสิการเข้ามา ก็ก้าวหน้าไปกันได้ไกล เช่น สืบสาวหาเหตุปัจจัย แยกวิเคราะห์องค์ประกอบ ไปได้หมด ฉะนั้น การใช้อินทรีย์จึงเป็นจุดเริ่มที่มนุษย์จะได้เรียนรู้ การศึกษาก็อยู่ที่นี้

นี่แหละจึงว่าการศึกษาอยู่ที่เรื่องธรรมดา การศึกษาไม่มีอะไรมาก รวมความว่า การศึกษาต้อง

๑. เป็นเรื่องของธรรมดา ตามความจริงของธรรมชาติ

๒. เป็นเรื่องง่ายๆ อยู่กับชีวิตประจำวัน ตั้งแต่เกิด

เพราะฉะนั้นการศึกษาจึงต้องเริ่มที่บ้าน ในครอบครัว ตั้งแต่การกินอยู่ การสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม การใช้ตา หู ฟัง ดู ที่ วิ ด้

สิ่งทั้งหลาย ใช้หูฟังอะไรต่างๆ ว่าได้ความรู้ หรือได้ความลุ่มหลง ติดอยู่แค่ความชอบใจไม่ชอบใจเท่านั้น หรือไปถึงความคิด พิจารณาด้วยเป็นต้น ก็แค่นี้แหละ

พอเริ่มการศึกษาเพียงแค่ขั้นศีล

ชีวิตและสังคมก็มีหลักประกันความมั่นคงขึ้นมาทันที

ที่นี้ การสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมมีอะไรบ้าง พระพุทธ ศาสนาก็แยกศีลออกเป็นหมวดๆ

๑. **อินทริยสังวร** การรู้จักใช้อินทริย เช่น ตาหู ฟัง ให้ดู เป็น ฟังเป็น ดูให้ได้ความรู้ มีสติ ไม่ไหลไปตามความยินดียินร้าย ชอบชังเท่านั้น

๒. ความสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมอีกด้านหนึ่งก็คือ การเสพ บริโภค ชีวิตจะเป็นอยู่ได้ด้วยอาศัยอาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย ปัจจัยเครื่องใช้สอยต่างๆ รวมไปถึงพวกอุปกรณ์เทคโนโลยีทั้งหลาย ซึ่งจะมาสัมพันธ์กับปัญหาทันทีเลย

ถ้าเสพได้แค่ร่อยเป็นต้น ก็ไม่ปลอดภัย เพราะเป็นแค่รู้ สึก ต้องมีปัญญารู้ด้วย พอรู้ว่า อ้อ ที่เรากินนี่กินเพื่ออะไร ในการ สัมพันธ์กับอาหารนั้น พระพุทธศาสนาสอนทันทีเลยว่า **ปฏิสังขยาโยนิโส ปิณฑะปาตัง** บอกให้พิจารณาเข้าใจแล้วว่า เรารับประทานอาหารมิใช่เพียงเพื่อแค่นี้ๆ มิใช่เพียงเพื่อเอร็ดอร่อย เพื่อโก้เก๋ เพื่อสนุกสนานมัวเมา แต่รับประทานเพื่อให้ชีวิตนี้เป็นอยู่เป็นไปโดยมีสุขภาพดีแข็งแรง และเอาชีวิตนี้ไปใช้ทำประโยชน์ได้ แค่นี้ก็ชื่อว่าศีลแล้ว ศีลนี้เรียกว่า **ปัจจัยปฏิเสวนา** หรือ **ปัจจัยสันนิสิตศีล**

ศีลอย่างที่ว่านี้เป็นศีลเบื้องต้นยิ่งกว่าศีล ๕ อีก แต่คนไทยไม่รู้จัก นี่ศีลหมวดใหญ่ๆ สองแล้ว คือ การใช้อินทรีย์ ตา หู จมูก ลิ้น กาย สัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมต่างๆ และการเสพบริโภค สิ่งทั้งหลายด้วยปัญญาารู้เข้าใจ ให้ได้ประโยชน์ที่แท้แก่ชีวิต ไม่ใช่เพียงเพื่อสนุกสนานโก้เท่านั้น จะเห็นได้ง่ายว่า เพียงแค่รู้จักกินอาหารเท่านั้น นอกจากชีวิตของตัวเองจะเป็นอยู่ดี เช่นมีสุขภาพแล้ว ยังลดการละเมิดศีล ๕ ตลอดจนอบายมุขต่างๆ ไปมากมาย

๓. ศีลด้านต่อไปเป็นเรื่องของอาชีวะ คือ การเลี้ยงชีพ ฉะนั้นอาชีวะ ที่เป็น*สัมมาอาชีวะ* จึงเป็นศีลสำคัญในมรรคมีองค์ ๘ ด้วย ซึ่งเห็นกันอยู่ชัดๆ แต่คนไทยมองแค่ศีล ๕ จึงไม่รู้จักศีลด้านอาชีวะ ถ้าเราเอาศีลที่เป็นองค์มรรคออกมา เราจะเห็นชัด

การเลี้ยงชีพ หรือการทำมาหาเลี้ยงชีพนี้เป็นเรื่องใหญ่มากในสังคมมนุษย์ อย่างที่ว่า *โลกมนุษย์เป็นไปตามกรรม* กรรมใหญ่ก็คือการเลี้ยงชีพของมนุษย์ อย่างที่แยกเป็นเกษตรกรรม พาณิชยกรรม อุตสาหกรรม หัตถกรรม ศิลปกรรม ฯลฯ การประกอบอาชีพต่างๆ นี่แหละ ทำให้โลกเป็นไป อารยธรรมจะมีความเจริญในแนวไหน ก็เป็นไปตามอาชีวะ

ถ้าเป็นเด็กๆ อาชีวะที่ถูกตั้งก็หมายความว่า ต้องปฏิบัติหน้าที่ของตัวเองให้สมกับการเลี้ยงดูของพ่อแม่ เรียกว่ามี*สัมมาอาชีวะ* หรืออย่างพระก็ต้องอยู่ในธรรมวินัย ทำหน้าที่สืบต่อพระศาสนาแล้ว ญาติโยมเขามีศรัทธา เห็นว่าธรรมจำเป็นสำหรับสังคม ก็เลยมาอุปถัมภ์บำรุงให้พระสามารถอยู่ได้เพื่อจะได้รักษาธรรมไว้ให้แก่สังคม อย่างนี้ก็เป็น*สัมมาอาชีวะ*ของพระ ถ้าพระไป

ขอชาวบ้านเมื่อไรก็มีหวังผิตันที เป็นมิจฉาอาชีวะ เพราะเขาไม่ได้ถวายเป็นศรัทธา

เรื่องสัมมาชีพนี้เป็นเรื่องใหญ่ของสังคมมนุษย์ อาชีพทุกอย่างมีขึ้นเพื่อจุดหมายในการแก้ปัญหาชีวิตสังคมและเพื่อการสร้างสรรค์อย่างใดอย่างหนึ่ง ถ้าทำถูกต้องตามวัตถุประสงค์นั้น เช่น อาชีพแพทย์มีเพื่ออะไร เพื่อบำบัดโรค และช่วยให้คนมีสุขภาพดี ถ้าทำเพื่อการนี้ ก็เป็นสัมมาอาชีพ แต่ถ้าทำเพียงเพื่อเงินก็แสดงว่าเขวแล้ว ฉะนั้น จึงต้องประกอบอาชีพที่ไม่เบียดเบียนเพื่อนมนุษย์ ไม่ก่อความเดือดร้อนแก่ใครๆ สัมมาอาชีพะจึงเป็นศีลอีกหมวดใหญ่

๔. อีกหมวดหนึ่งที่สำคัญก็คือ ศีลที่เป็นหลักกำกับชุมชน หมายความว่า ชุมชนแต่ละชุมชน ตลอดจนสังคมประเทศชาติ ต้องมีระบบระเบียบในการเป็นอยู่ มีหลักการ มีกฎ มีกติกา

หลักการ กฎ กติกาที่คุมให้ชุมชนอยู่กันดี เป็นศีลประเภทที่เรียกว่า *ปาฏิโมกข์* ชาวบ้านมีศีล ๕ พระมีศีล ๒๒๗ ก็คือศีลประเภทนี้ (ว่าโดยเคร่งครัด จะเป็นปาฏิโมกข์ ต้องมีระบบสังฆะชัดเจน)

หมายความว่า อย่างน้อยสำหรับชาวบ้านนี้ สังคมจะอยู่ได้ไม่ลุกเป็นไฟก็ต่อเมื่อคนยังพอรักษาศีล ๕ กันได้โดยเฉลี่ย คือไม่ทำร้ายร่างกายทำลายชีวิตกัน ไม่ลักขโมยละเมิดกรรมสิทธิ์กัน ไม่ล่วงละเมิดทางเพศกัน ไม่ทำลายผลประโยชน์กันด้วยการกล่าวเท็จหลอกหลวง แล้วก็ไม่คุกคามสร้างความรู้สึกรังเกียจให้ประชาชนสูญเสียความรู้สึกมั่นคงปลอดภัยด้วยการเสพยาเสพติด จะเห็นว่าพอมีใครเสพยาเสพติด คนอื่นก็จะสูญเสียความมั่นคงปลอดภัยทันที

หลักศีล ๕ จึงเป็นการช่วยให้สังคมนี้ปลอดภัย พออยู่กันได้ เพราะฉะนั้นศีล ๕ จึงเป็นฐานของระเบียบสังคม ดังที่ปรากฏว่า จากศีล ๕ นี้ก็พัฒนาเป็นกฎหมาย เป็นระเบียบกฎหมายที่จะอะไรต่ออะไรขึ้นไปอีกทีหนึ่ง

โดยมากกฎหมายของเราก็อาศัยศีล ๕ นี้แหละเป็นฐานขยายออกไปจากเรื่องศีลนี้แหละ เป็นเรื่องชีวิตร่างกาย เรื่องทรัพย์สิน เรื่องครอบครัว เรื่องทางเพศ เรื่องของการใช้วาจา และเรื่องสิ่งเสพติดมัวเมา ซึ่งเป็นหลักใหญ่ในการสร้างกฎหมาย

ตกลงว่าศีลก็แค่นี้แหละ ๔ หมวดนี้ เป็นการศึกษาที่เริ่มตั้งแต่ในบ้าน พอเด็กเกิดมาก็ต้องรู้จักเป็นอยู่ ตั้งแต่รู้จักอยู่ร่วมกับพ่อแม่พี่น้อง ต้องรู้ว่ากินอาหารเพื่ออะไร นุ่มห่มเสื้อผ้าเพื่ออะไร ความหมายและคุณค่าที่แท้ของมันอยู่ที่ไหน ตลอดจนดูโทรทัศน์เป็น ฟังวิทยุเป็น แค่นี้ก็มีศีล

ศีลประเภทนี้เราไม่ค่อยเอาใจใส่ ทั้งที่มันเป็นเรื่องของธรรมชาติตามธรรมดา

ศึกษาไปพร้อมด้วยกันทั้ง ๓ ด้าน

แล้ววัดผลโดยดูพัฒนาการที่แยกเป็น ๔

ที่ว่าแนวพุทธนี่แหละ คือพัฒนาคนให้รู้จักเป็นอยู่ได้อย่างดี โดยสอดคล้องกับความจริงของชีวิตที่เป็นไปตามธรรมดาตัวเอง

เราเอาความจริงของธรรมดานี้แหละมาใช้ประโยชน์ในการพัฒนามนุษย์ ก็เรียกว่า **การศึกษา**

การศึกษานั้นเป็นระบบที่การพัฒนาด้านความสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม แล้วก็ด้านจิตใจเจตจำนง และด้านปัญญาความรู้เข้าใจ ดำเนินประสานไปด้วยกัน และส่งผลต่อกัน โดยเจตจำนงของจิตใจแสดงตัวออกมาสู่พฤติกรรมและการสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม ปัญญาที่รู้เข้าใจก็มาพัฒนาพฤติกรรมให้ทำได้ดียิ่งขึ้น และทำให้จิตใจมีขอบเขตขยายออกไปแล้วมีสภาพที่ดีขึ้น เช่น เมื่อรู้เข้าใจเหตุผล รู้ว่าคนอื่นเขาก็รักชีวิตของเขาเหมือนกัน เพราะฉะนั้นจึงไม่ควรไปทำร้ายเขา แต่ควรจะมีเมตตากรุณา การพัฒนาเมตตากรุณาจึงต้องอาศัยปัญญาความรู้เข้าใจ ถ้าไม่อย่างนั้น ก็ได้แค่ความเคยชิน เป็นการพัฒนาแค่ระดับศีล

เมื่อทั้งสามส่วนนี้ประสานกันไป ความสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมก็จะเป็นด้านที่สนองและป้อนเลี้ยงด้านจิตและด้านปัญญา ส่งผลหนุนกันไป

๑. การพัฒนาในด้านความสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม เรียกว่า **ศีล**

๒. การพัฒนาด้านเจตจำนง ลงไปถึงคุณสมบัติในจิตใจ ก็เป็น **สมาธิ** ซึ่งรวมถึงเรื่องของคุณธรรมความดี เรื่องของสมรรถภาพและประสิทธิภาพของจิตใจ เช่นความเข้มแข็ง หนักแน่น เพียรพยายาม สติ สมาธิ แล้วก็เรื่องความสุข ความร่าเริงเบิกบานผ่อนคลาย ฯลฯ ที่เป็นคุณสมบัติสำคัญของจิตใจ

๓. การพัฒนาด้าน **ปัญญา** ความรู้ความเข้าใจ การรู้จักมองสิ่งทั้งหลายตามที่มันเป็น และสามารถแยกแยะวิเคราะห์สืบสาวหาเหตุปัจจัยอะไรต่างๆ

สามแดนนี้จะต้องพัฒนาไปด้วยกัน เป็นระบบ ที่เราเรียกว่าบูรณาการก็มาในระบบที่เรียกว่าไตรสิกขานี้แหละ และเมื่อไตรสิกขาพัฒนาคนไปอย่างนี้แล้ว ก็วัดผลด้วยภาวนา ๔ ดังที่โรงเรียนทอสี กับโรงเรียนอนุบาลหนูน้อย ทดลองค้นหากันไปมาก็บอกว่าตกลงใช้หลักนี้แหละ

ในตอนพัฒนาคน เพราะว่ามันเป็นองค์รวม ทั้งสามอย่างนี้ต้องไปด้วยกันในแต่ละเรื่อง คือต้องใช้ทั้ง ๓ เพราะฉะนั้นท่านจึงถือหลัก ๓ ไม่ว่าจะในเรื่องใด ทุกเรื่องเรามีทั้งสาม คือ ศีล สมาธิ ปัญญา ต้องสืบเนื่องกันมา คือในขณะที่เรามีความสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม เราก็มีเจตจำนงต่อสิ่งนั้น มีท่าทีความตั้งใจต่อมันอย่างใดอย่างหนึ่ง พร้อมกันนั้นเราก็ทำได้ในขอบเขตของความรู้ และเราต้องเรียนรู้มันไปตลอดเวลา

แล้วในการที่เราเรียนรู้เพิ่มขึ้น เราก็จะพัฒนาได้ สภาพจิตของเราก็เปลี่ยนไป การมีพฤติกรรมสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมก็จะเปลี่ยนจะพัฒนาไปด้วย ก็ไปด้วยกันทั้งหมด ฉะนั้นจึงมี ๓ อย่าง

แต่พอวัดผล ท่านแยกเป็น ๔ คือ แยกเป็น ภาวนา ๔ เพราะตอนแยกนี้ ไม่ใช่ตอนทำงานแล้ว แต่ต้องการความชัดเจนว่าด้านไหนไปได้แค่ไหน จึงแยกเป็น

๑. กายภาวนา การพัฒนาด้านความสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมที่เป็นกายภาพ หรือทางวัตถุ

๒. ศีลภาวนา การพัฒนาความสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมทางสังคม ด้านเพื่อนมนุษย์ รวมทั้งสัตว์ทั้งหลายอื่นด้วย

อันนี้แยกได้ชัด กายภาวนาสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ เช่นพวกธรรมชาติ พวกวัตถุ พวกสิ่งเสพบริโภค สิ่งที่เรา

ดู หูฟัง อะไรต่าง ส่วน *ศีลภาวนา* เป็นการสัมพันธ์กับเพื่อนมนุษย์ คือทางสังคม

๓. *จิตตภาวนา* การพัฒนาด้านจิตใจ ที่อาศัยสมาธิเป็นตัว แกนในการฝึก และมีบทบาทออกมาทางเจตจำนง

๔. *ปัญญาภาวนา* การพัฒนาด้านปัญญา ความรู้ความ เข้าใจ คิดได้ หยั่งเห็น

เรื่องนี้แปลกมากที่เรามาเจอภายหลังว่า ของฝรั่งมี physical development, mental development, emotional development, social development อ้าว ของพระพุทธศาสนา ก็มี ๔ และว่ามาตั้งสองพันกว่าปีแล้ว พอมาเจอก็ตรงกันเลย แต่ ขอบเขตไม่เท่ากัน

ของฝรั่ง physical development เน้นเรื่องการให้สุขภาพ ร่างกายแข็งแรง ส่วนของพระพุทธศาสนา *กายภาวนา* หมายถึง การพัฒนาความสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมด้านกายภาพทั้งหมด ว่าสัมพันธ์เป็นใหม่ ได้ผลดีใหม่ เสพบริโภคเป็นใหม่ กินอาหารเป็น ใหม่ เป็นต้น เช่นเมื่อกินเป็น สุขภาพดีก็มาด้วย

ศีลภาวนา ก็คือด้าน social development แล้ว *จิตตภาวนา* ก็ emotional development แต่เราไปแปล mental development เป็นพัฒนาจิตใจ ขอรภัย พลาดมาก

mental development นี้ของฝรั่งเขาใช้เป็น alternative term กับ intellectual development ลองไปดูเถอะ ฝรั่งจะใช้ mental development บ้าง intellectual development บ้าง สอง ตัวนี้ใช้แทนกัน หมายถึงด้านปัญญา ส่วน emotional development คือด้านจิตใจ

รวมแล้วก็มีพัฒนาด้านกาย พัฒนาด้านสังคม ซึ่งของเรา เรียงไม่ตรงกับฝรั่ง คือของเราเรียง social development ก่อน ถือว่ามองจากข้างนอกเข้ามา แล้วก็พัฒนาด้าน emotional development คือด้านจิตใจ แล้วจบด้วย intellectual development หรือ mental development แต่อันนี้เราไม่นิยมใช้ เราจะใช้ว่า wisdom development การพัฒนาปัญญา

ตอนนี้ใช้ในการวัดผล จึงเป็นภาวนา ๔ แต่ในเวลาศึกษา คือขณะปฏิบัติในชีวิตจริงเป็นไตรสิกขา การที่มาแยกเป็นภาวนา ๔ ก็เพื่อใช้ในการที่จะดูให้ชัด แยกดูได้ ๔ ด้าน แต่ในเวลาปฏิบัติจริง กายภาวนา และศีลภาวนา เป็นข้อเดียวกัน คือในเรื่องหนึ่ง หรือในขณะหนึ่งนี้ เราสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมอย่างใดอย่างหนึ่ง คือทางกายภาพหรือทางสังคม ต้องเอาอย่างเดียว

ฉะนั้น ๒ ข้อแรกในภาวนา ๔ นี้ เวลาเป็นไตรสิกขาจึงรวมกันเป็นข้อเดียว เพราะเอาตามที่เป็นจริงในชีวิต ซึ่งเป็นองค์รวม อันนี้ก็คือเรื่องของระบบง่าย ๆ

ที่ว่ามานี้เป็นการพูดในแง่ให้เห็นว่า อันนี้คือความเป็นจริง ตามธรรมชาติของธรรมชาติ การศึกษาก็มาจากธรรมดานี้แหละ เพราะมนุษย์มีชีวิตที่แบ่งได้เป็นสามแดน ที่ไปด้วยกันอย่างนี้ ฉะนั้นการจัดการศึกษาก็จึงเป็นศีล สมาธิ ปัญญาขึ้นมาตาม ธรรมดา ก็เท่านั้นเอง

ถ้าไม่ระวังไว้ ศิลก็จะไม่ครบ สมาธิก็จะได้แค่รูปแบบ

ทีนี้ ขอบุติต่อไป อย่างที่มีคำถามเมื่อกี้ว่า การสอนและจัดกิจกรรมในเรื่องศีล ก็พอจะเห็น แต่ในขั้นสมาธิยังไม่ค่อยเห็นว่าจะจัดอย่างไรดี

ขอย้อนหน่อยว่า ที่ว่าศีลก็พอจะเห็นนั้น ถ้าดูกันจริงๆ ก็ยังไม่ค่อยครบนะ อย่างเรื่องการรับประทานอาหารด้วยความรู้ เข้าใจว่า เรารับประทานเพื่ออะไร ก็ไม่เคยถามกันเลย

จึงอยากเสนอว่า บางแห่งให้เอาอย่างพระไปใช้เลย เวลาพระฉันนี่ บางวัดก็ว่าในใจ จนกระทั่งไม่รู้ไม่เข้าใจ นี่กว่าเสกข้าวคือท่านให้พิจารณาตามบทปฏิสังขา-โย ว่าข้าพเจ้าพิจารณาแล้ว โดยแยกคาย จึงรับประทานอาหารนี้ว่า มิใช่เพียงเพื่อเอร็ดอร่อย สนุกสนาน โก้เก๋ มัวเมา แต่เพื่อให้ชีวิตนี้ดำรงอยู่ได้ เพื่อให้อาหารนี้เป็นเครื่องช่วยเกื้อหนุนแก่การดำเนินชีวิตที่ดีงาม เพื่อการดำรงอยู่โดยไม่มีความหิวความเดือดร้อนทางกายของตน และไม่ก่อให้เกิดความเสียหายเบียดเบียนใครอื่น

หมายความว่า การรับประทานของเราจะไม่ให้เกิดผลเสียต่อตนเอง ต่อผู้อื่น ต่อสังคม ต่อสิ่งแวดล้อม ไม่เกิดโทษทั้งแก่ตนเองและผู้อื่น แล้วก็ให้การรับประทานของเรา เป็นไปเพื่อชีวิตที่เป็นอยู่ผาสุก

คำพิจารณาอาหารข้างต้นนั้น อย่างที่วัดนี้ เดียวนี้ เวลาจะฉันก็สวดออกมาดังๆ เลย แต่ว่าเป็นภาษาบาลี ทำให้นึกถึงว่าฝรั่งก็มีการสวดก่อนรับประทานอาหาร แต่เขาสวดอันวอนพระเจ้า เขาขอบคุณพระเจ้า แล้วก็รับประทานอาหาร แต่ของชาว

พุทธเรามีมานานแล้ว คือให้พิจารณาก่อนว่าเรารับประทานเพื่ออะไร ให้เป็นการรับประทานด้วยปัญญา

ตอนนี้ก็เลยเสนอบางแห่งที่จัดกิจกรรมอบรมเด็ก บอกว่าเราไม่ลองสวดแบบพระหรือ อาจจะไม่แปลเป็นภาษาไทยก็ได้ พอเด็กจะรับประทานก็บอกว่า อ้าว พร้อมกันนะ กล่าวคำพิจารณานี้เลย ว่าเรารับประทานอาหารเพื่ออย่างนี้ๆ

ของพระนั่นท่านให้ว่าหมด เป็นประเพณีมาแต่โบราณ คนที่จะบวชต้องท่องบทปฏิสังขชา-โย เวลาจะฉันพระจะตักข้าวเปล่าขึ้นมาช้อนหนึ่ง แล้วก็ว่าในใจ เวลาเย็นคำก็จะสวดบทนี้เป็นการย้อนอดีตอีกทีหนึ่ง

อันนี้ก็เป็นเรื่องที่ว่า ศิลปะจะมาช่วยโยงกับสมาธิโดยมีปัญญามานำมาหนุนด้วย แต่ตอนนี้จะต้องมองศิลปะให้กว้างขึ้น คือหมายถึงกิจกรรมในความสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมทุกอย่าง ทั้งกายภาพ วัตถุ ธรรมชาติ และก็ทั้งเพื่อนมนุษย์

ที่นี้ก็มาถึงสมาธิ คือด้านจิตใจ ในที่นี้สมาธิเป็นตัวแทนของคุณสมบัติทางจิตใจทั้งหมด ไม่ใช่หมายถึงสมาธิอย่างเดียว เรื่องสมาธินี้ สำหรับเด็กๆ ควรจะเน้นกิจกรรม เพราะเด็กต้องการเคลื่อนไหว ไม่อยากให้นั่งมากในแง่ไปให้เด็กนั่งเฉยๆ การนั่งนิ่งก็เอบ้าง แต่ให้น้อยๆ หน่อย อย่าไปเน้น แต่ให้มุ่งไปทางกิจกรรม

เรื่องนี้โบราณทำมาดีแล้ว โบราณเน้นสวดมนต์ เพราะอะไร เพราะสวดมนต์เป็นการโยงไปถึงพฤติกรรมช่วยให้เรียบร้อยด้วย แต่ในเวลาเดียวกันการสวดมนต์ก็ช่วยทำให้จิตสงบ

อย่างผู้เข้ากรรมฐาน เขาให้มีการสวดมนต์เพื่อเตรียมจิต เพราะจิตใจของคนทั่วไปมันวุ่นวาย เนื่องจากพบอารมณ์ข้างนอก

มาเยอะแยะ ก็เลยให้มานั่งสวดมนต์กันก่อน จิตก็จะสำรวจอยู่ คำสวดนั้นก็เป็นการตั้งใจ และโน้มจิตใจให้ไปอยู่กับสิ่งที่ดีงาม ก็สงบมั่นคงขึ้น จิตก็เริ่มเข้าสู่แนวของสมาธิ

เพราะฉะนั้นสำหรับเด็กการสวดมนต์นี้จะเหมาะกว่า เราก็เลือกเอาบทสวดมนต์ที่มีความหมาย ให้สัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมของโลกปัจจุบันในการดำเนินชีวิตของเขา เอาพุทธภาษิตที่ดีๆ แล้วมาเลือกกัน

เคยให้ตัวอย่างแก่บางท่าน แต่ทำเป็นบทสวดมนต์ง่ายๆ เป็นพุทธภาษิตที่แปลให้ด้วย เด็กจะสวดด้วยกันกับคุณครูหรือกับคุณพ่อคุณแม่ก็ได้ พอสวดจบ จิตใจสงบสบายดี คุณพ่อคุณแม่หรือคุณครูก็อธิบาย บอกว่าเรามาคุยกันเรื่องบทสวดมนต์วันนี้ละ

ในคำสวดนั้นมีสาระทั้งนั้น ว่าเราจะดำเนินชีวิตกันอย่างไร เช่น บทสวดที่เรียกว่า วัฒนमुख ซึ่งตรงข้ามกับอบายมุขที่เป็นฝ่ายไม่ดี **วัฒนमुख** คือปากทางแห่งความเจริญ มี ๖ อย่าง คือ

๑. รักษาสุขภาพดี
๒. มีระเบียบวินัย
๓. ได้คนดีเป็นแบบอย่าง
๔. ตั้งใจเรียนให้รู้จริง
๕. ทำแต่สิ่งที่ถูกต้องดีงาม
๖. มีความขยันหมั่นเพียร

เราเอามาเป็นบทสวด เสร็จแล้วคุณพ่อคุณแม่หรือคุณครูก็อาศัยบทสวดนี้เป็นข้อปรารภในการคุยกับเด็ก แล้วก็อธิบายพร้อมทั้งยกตัวอย่างหรือเล่านิทานให้ฟัง เด็กก็ได้มีส่วนร่วม เป็น

กิจกรรมที่เป็นเรื่องสมาธิด้วย และเป็นเรื่องศีลด้วย แล้วยังได้ความรู้ เป็นเรื่องปัญญา ไปด้วยกันหมดเลย

สมาธิแบบนี้แหละน่าจะเน้นกัน แล้วก็อาจจะนั่งสงบสักตอนหนึ่งด้วย สมาธิรูปแบบนั้นสักกี่นาทีก็ได้ แล้วแต่ตกลง ก็ได้ด้วย เป็นส่วนหนึ่ง แต่อย่าลืมในส่วนที่จะได้เท่านั้น โบราณเน้นที่นี้

อาตมายังจำได้ ตัวเองเมื่อยังเด็กๆ พอรับประทานอาหารเย็นเสร็จเรียบร้อย ล้างถ้วยล้างชามแล้ว โยมก็ชวนมาตั้งวงคุยกัน

ในการคุยกันนั้น โยมก็จะเล่านิทาน เช่นชาดกให้ฟัง พวกเราเด็กๆ ก็สนุกสนาน เป็นเรื่องตลกก็มี บางทีลุกขึ้นเดินเลย อย่างนี้แทบจะเป็นประจำวัน ในครอบครัว ถ้ามีอย่างนี้ก็เป็นการศึกษาด้วย และได้ความคุ้นเคยสนิทสนม ความสัมพันธ์ที่ดี รักความผูกพันก็เกิดขึ้น

แต่เดี๋ยวนี้กิจกรรมอย่างนี้เลือนลางหายไป เด็กไปอยู่กับทีวี ไปอยู่กับอะไรอย่างอื่นหมดเลย ความสัมพันธ์ในครอบครัวไม่มี จะต้องฟื้นขึ้นมาให้ได้ นี่คือการศึกษาคือเป็นชีวิตจริง

เพราะฉะนั้น สวดมนต์นี่จะต้องเน้นในแง่กิจกรรม แล้วให้ไปเชื่อมกับสมาธิ คือเรื่องจิตใจ แล้วโยงไปให้ถึงปัญญา

ศีลก็เน้นในแง่ความสัมพันธ์ในครอบครัว เพราะว่าความสัมพันธ์ในครอบครัวก็เป็นเรื่องความสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม ซึ่งเป็นศีลนั่นเอง และในครอบครัวนี้เรื่องศีลก็คลุ้มไปถึงการมีวินัย การตั้งกติกาอะไรต่างๆ ขึ้นมา ซึ่งก็เป็นเรื่องของศีลในหมวดที่เรียกว่าข้อปฏิบัติหรือกฎกติกากำกับชุมชน เราก็หัดกันตั้งแต่วินัยในบ้าน ในครอบครัว วินัยในโรงเรียนอะไรต่างๆ แล้วก็ให้ไปโยงไปอิงกับเรื่องสมาธิที่อยากจะให้เน้นในแง่เคลื่อนไหว เป็นกิจกรรม

ใจที่สงบมั่นมุ่งแน่วไปในการสร้างสรรคทำความดี นี่คือสมาธิที่ชีวิตและสังคมกำลังต้องการ

สาระของสมาธิอีกอย่างหนึ่งหมายถึงการไม่ติดในรูปร่างแบบ ด้วย บางคนก็ไปติดในรูปร่างแบบนั้น ความจริงการนั่งเป็นรูปร่างแบบ เป็นเพียงวิธีที่ช่วยในการฝึกจิต จุดมุ่งหมายอยู่ที่การพัฒนาในจิตใจ

ที่รูปร่างแบบก็มีเยอะ แต่อย่าลืมนะว่าสมาธิในพระพุทธศาสนา เป็นสมาธิในไตรสิกขา และในมรรค ซึ่งเป็น dynamic เป็นการคืบ เคลื่อนเดินหน้า และเป็นการประสานกับองค์ประกอบอื่น สมาธิ จะเกิดผลจริงก็ต่อเมื่อไปเชื่อมประสานกับปัญญา แล้วได้ศีลมาเป็นตัวคอยค้ำจุน ไม่ใช่อยู่โดดเดี่ยวลำพัง

สมาธิเป็นเรื่องของการพัฒนาชีวิตให้ก้าวไปในมรรค ซึ่งประสานกับองค์ประกอบทุกด้านในมรรคนั้น

เราต้องการให้เด็กทำความดี การก้าวหน้าไปในความดี และในการสร้างสรรคสิ่งที่ดี แน่นอนละเอียดเป็นสิ่งที่เราต้องการ เราต้องการให้เด็กมีความมุ่งมั่นแน่วแน่ และมีจิตใจที่ไม่ฟุ้งซ่าน ไม่พลุ่งพล่าน ไม่กระวนกระวาย ในการที่จะเดินหน้าไปในทางแห่งความดีงาม ถ้าเขามีความมั่นใจ มีความสงบมั่นคงในการทำ ความดีแล้ว เขาจะไปได้ดี สภาพจิตนี้เราต้องการ ทำอย่างไรจะ ได้ผลนี้

ครูอาจช่วยให้เด็กรู้เข้าใจโดยแนะนำชี้แจงแก่เขาว่า ข้อ สิ่งที่เราจะสร้างสรรคนี้ มันดี มันมีคุณค่ามีประโยชน์แก่ชีวิตแก่ สังคมอย่างนั้น มีเหตุผลอย่างนั้น ควรทำ เมื่อเด็กทำด้วยความรู้ ความเข้าใจ เด็กก็มีความมั่นใจขึ้นในสิ่งที่จะทำ จิตใจก็มีความ

สุขที่จะทำ มีศรัทธาเชื่อมั่นในสิ่งที่จะทำ มีความเพียรพยายามที่จะทำ แล้วจิตก็สงบมุ่งมั่น แน่วไป นี่คือสมาธิ ซึ่งมีวิริยะและสติ ประกอบอยู่ด้วย ตามหลักของสมาธิในมรรค

สมาธิในการทำความคิด ไม่ใช่หมายความว่าต้องมานั่งแล้วใจแน่วนิ่งอยู่เฉยๆ อย่างนั้นเป็นการฝึกสมณะเอาแค่ให้จิตอยู่กับอารมณ์หนึ่งเดียว แต่ในกรณีนี้ เป็นสมาธิที่จิตมุ่งแน่วสงบไปในสิ่งที่ทำ สมาธินี้เป็นสมาธิที่ dynamic ซึ่งจะพัฒนาไปเรื่อยและประสานกับองค์ประกอบอื่น สมาธิแบบนี้เราก็ต้องการมาก

เราต้องการให้เด็กของเรามีความแน่วแน่มั่นใจในการทำความคิดและในการสร้างสรรค์ ถ้าเขาเกิดสมาธิแบบนี้ก็สบายใจได้เลย แต่ทำอย่างไรเด็กจะมีสมาธิอย่างนี้ได้ล่ะ เด็กตอนนี้นำลูกหลาน ภาระวนกระวาย ไซ้ใหม่ เขาฟุ้งซ่าน นึกถึงโน่นนี่ ใจไม่แน่วแน่ ไม่มั่นใจในสิ่งที่ทำ เพราะปัญญาที่ไม่มี เลยไม่รู้ว่่าสิ่งที่ตนทำ มีเหตุผลอย่างไร ดีต่อชีวิตดีต่อสังคมอย่างไร

ถ้าเด็กเกิดความรู้ และมีความมั่นใจทางปัญญาแล้ว จะเป็นความมั่นใจที่แท้ เพราะปัญญาเป็นตัวปรับเปลี่ยนสภาพจิต ถ้าคนเรามีความรู้อะไรชัดเจนแนใจแล้ว ความมั่นใจจะเกิดเต็มที่ แต่ถ้าเขาไม่รู้ชัดว่าอันนี้ดีหรือไม่ดี เขาก็ต้องไหวไปตามเสียงบอกบ้าง ตามกระแสค่านิยมบ้าง อะไรบ้าง

เด็กไทยเดี๋ยวนี้ไม่ค่อยมีความรู้เข้าใจอะไรชัดเจน จึงหวั่นไหวไปตามกระแสค่านิยม ใครว่าดีก็ดีตามไป ไม่มีหลักของตัวเองขาดความมั่นใจที่แท้ อย่างนี้ทั้งหมดแล้ว สมาธิไม่มี เด็กได้แค่หวั่นไหวไป วอกแวกไป ได้แต่ตาม คอยตื่นเต้น คอยดูกระแสว่าจะเป็นอย่างไร ถ้าเป็นอย่างนี้ ก็พัฒนายาก

เมื่อพัฒนาเด็กยาก ก็พัฒนาสังคมได้ยาก แต่ถ้าเด็กของเรามีความรู้ความเข้าใจมั่นใจในสิ่งที่ทำ มองเห็นเหตุผลชัดเจน รู้ว่าความจริงเป็นอย่างนี้ เราจึงควรทำอย่างนี้ แล้วใจก็จะสงบมั่น แน่วเป็นสมาธิ ซึ่งไปพร้อมๆกับปัญญา และพฤติกรรมก็จะดีอย่างแน่นแฟ้นด้วย ถึงขั้นนี้ศีล สมาธิ ปัญญา ก็มาด้วยกัน พัฒนาได้แน่

จะเห็นได้ว่าสมาธิอย่างนี้แหละที่เราต้องการมาก ลองนึกดู ที่เป็นห่วงว่าเรื่องสมาธิยังมองไม่ค่อยเห็นนั้น อย่างนี้เอาไหม สมาธิแบบนี้ ที่เชื่อมโยงชีวิตทั้งหมด คือเราจะต้องมองศีล สมาธิ ปัญญา ให้เห็นในการดำเนินชีวิตแต่ละขณะนี้ไปเลย

ลองแยกดูว่า ส่วนไหนเป็นศีล ส่วนไหนเป็นสมาธิ ส่วนไหนเป็นปัญญา แล้วเราจะเห็นไตรสิกขาในทุกกิจกรรม ซึ่งสอดคล้องกับความเป็นจริงที่เป็นอย่างนั้น คือการดำเนินชีวิตของเรา มันสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม มันต้องมีเจตจำนง โดยประกอบด้วยความสมบูรณ์ทางจิตใจ เช่นแรงจูงใจเป็นต้น แล้วก็ต้องมีความรู้ความเข้าใจ รวม ๓ แดนนี้อันสัมพันธ์ไปด้วยกัน

เพราะฉะนั้น เราจึงต้องศึกษาโดยฝึกฝนพัฒนาชีวิต ๓ แดนนี้อัน แดนแห่งความสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมก็เรียกว่า **ศีล** แดนที่เป็นด้านจิตใจ ออกมาทางเจตจำนง ก็เรียกว่า **สมาธิ** แดนที่เป็นความรู้ความเข้าใจก็เรียกว่า **ปัญญา** เราก็เอา ๓ แดนนี้อันมาประสานกันเข้าไป การพัฒนามนุษย์ก็จะเป็นไปด้วยดี

เพราะฉะนั้น พระพุทธเจ้าจึงไม่ซีให้เราปฏิบัติแต่ลำพังศีลเฉยๆ ถ้าศีลเฉยๆ เดียวก็ไปเข้าระบบบังคับ แต่ศีลที่ตรัสไว้เช่นให้มีศีลในการเสพบริโภคใช้ปัจจัยสี่ จะรับประทานอาหารก็

ให้พิจารณา การพิจารณาก็คือการใช้ปัญญา กลายเป็นว่าเอาปัญญามาช่วยทำให้เกิดศีล

จึงเริ่มมีศีลด้วยหลักที่ว่าข้าพเจ้าพิจารณาแล้วโดยแยกกาย จึงรับประทานอาหารนี้ว่า มิใช่รับประทานเพียงเพื่อเอร็ดอร่อย สนุกสนาน โก้เก๋ มัวเมา แต่รับประทานเพื่อจะเกื้อหนุนชีวิตที่ดีงาม เพื่ออย่างนั้นๆ อะไรก็ว่าไป นี่คือปัญญา

เมื่อปัญญามาก็ทำให้เรารับประทานอาหารอย่างได้คุณค่า เมื่อมองเห็นคุณค่าแล้วเราก็รู้สึกพอใจ มีความสุขในการรับประทานอาหารที่มีคุณค่าเป็นประโยชน์ แม้มันจะไม่อร่อยมากนัก ปัญญาทำให้เราพ้นจากการครอบงำของการติดหลงในการเสพ และเกิดสภาพจิตที่มีความสุขอีกแบบหนึ่ง เป็นความสุขซึ่งไม่จำเป็นต้องเกิดจากการเสพสออร่อยอย่างเดียว แต่เกิดจากความรู้ความเข้าใจ เห็นคุณค่าประโยชน์ที่แท้จริง

พอเห็นคุณค่าประโยชน์ที่แท้จริง เราอาจจะรับประทานอาหารมื่อนั้นที่แม้จะไม่อร่อยเท่าไร แต่เรารู้ดีว่าเป็นประโยชน์ต่อสุขภาพของเรา เราก็มีความสุขได้ ปัญญาก็มาปรับสภาพจิต แม้แต่สร้างความสุข เปลื้องความทุกข์ แล้วเราก็จะดำเนินพฤติกรรมที่ถูกต้องดีงามไปได้อย่างมั่นคงและมั่นใจ

อย่างนี้จึงจะเป็นบูรณาการที่แท้ คือบูรณาการของไตรสิกขา ในระบบองค์รวมที่เป็นเรื่องธรรมชาติของธรรมชาติ

แม้แต่คนที่เจอความทุกข์ พอมีโยนิโสมนสิการเกิดความคิดในทางปัญญาว่า โอ้ เราเจอความทุกข์แล้ว คนที่เจอความทุกข์นี้

๑. เท่ากับได้บททดสอบตัวเองว่า เราจะเข้มแข็งสามารถผ่านความทุกข์ยากไปได้ไหม

๒. คนเราจะเจริญพัฒนาด้วยการเจอความยากและรู้จักทำแบบฝึกหัด คนที่เจอแต่ความสุขสะดวกสบาย ไม่ได้ทำแบบฝึกหัด จะพัฒนายาก เราเจอทุกข์นี้ดีแท้ เราจะได้ฝึกตัวเองในการแก้ปัญหา เราจะเข้มแข็งด้วยปัญญา และจะพัฒนาความสามารถในการแก้ปัญหาต่อไป ชีวิตจะดี จะพัฒนามาก

พอปัญญามา ทุกข์ก็กลายเป็นสุขไป ฉะนั้นคนที่ฉลาดจึงสามารถหาสุขจากทุกข์ได้ อันนี้คือระบบแห่งการพัฒนามนุษย์ที่ไปด้วยกันพร้อมทีเดียวนหมด ทั้งศีล สมาธิ ปัญญา อิงอาศัยเกื้อหนุนกันไป

สมาธิแบบของพุทธศาสนา เป็นสมาธิในระบบแห่งไตรสิกขา จึงต้องให้ชัดว่าอิงอาศัยไปด้วยกันกับพฤติกรรมและปัญญา

ต้องมองว่า การศึกษาแนวพุทธในที่นี้เป็นเรื่องเนื้อหาสาระและหลักการ ไม่มีการแบ่งแยกเป็นศาสนาอะไรทั้งนั้น แต่

หนึ่ง เป็นเรื่องของความจริงตามธรรมดา เมื่อได้ความรู้ขึ้นมา เราก็มองเห็นว่า เออ มันโยงไปหาความจริง เราก็เอามาใช้จัดสภาพชีวิต ให้เป็นการพัฒนามนุษย์ที่สอดคล้องกับความเป็นจริงของธรรมชาติ

สอง เมื่อเป็นเรื่องธรรมดา มันก็เป็นเรื่องง่ายๆ เป็นเรื่องที่อยู่กับชีวิตทุกขณะ ตั้งแต่เกิดมา การศึกษาจึงต้องเริ่มที่บ้าน และดำเนินไปกับกิจกรรมของชีวิตทุกขณะ ตั้งแต่การกินอยู่ รับประทานอาหาร ใช้เสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม เสพบริโภคสิ่งต่างๆ

เด็กจะซื่ออะไร คุณพ่อคุณแม่ก็อาจจะถามสักหน่อยว่า เออ ที่ลูกจะซื่อนี้ ประโยชน์ของสิ่งนี้อยู่ตรงไหน มันมีประโยชน์ต่อ

ชีวิตของเราอย่างไร ความมุ่งหมายแท้จริงในการที่จะเชื่อมั่นมา นั่นคืออะไร ทำนองนี้ ให้เขารู้จักใช้ปัญญาคิด เพื่อจะฝึกคิด ซึ่งจะ เป็นเรื่องง่ายๆ เป็นเรื่องที่มีอยู่ในชีวิตตามธรรมดาตลอดเวลา

แค่นี้ก็คงมองเห็นการฝึกสมาธิให้เป็นเรื่องที่สัมพันธ์กับกิจกรรมการเคลื่อนไหว ซึ่งเหมาะสำหรับเด็ก แล้วก็ประสานกับองค์ประกอบอื่นในระบบของมรรคหรือไตรสิกขา ให้เป็นเรื่องที่คืบ เคลื่อน หรือ dynamic ไม่ใช่เอาแต่จะมานั่งนิ่ง

ต้องระวังกันหน่อยด้วยว่า ถ้าเป็นสมาธินิ่งอยู่อย่างเดียว อาจะกลายเป็นสมาธิแบบโยคีในอินเดีย โยคีในอินเดียนั้นเขา ทำสมาธิเพื่อทำให้จิตนิ่งตมด้า แล้วจิตของเขาจะได้ไปรวมกับ อะไรอย่างหนึ่ง แล้วเขาก็ดูตมดิมลงไปนั้น แล้วเขาก็ทำฌาน กีฬา คือเล่นฌาน แล้วเขาก็ไม่ไปไหน ไม่ยุ่งไม่เกี่ยวกับเพื่อน มนุษย์ เรียกว่าตัดขาดจากสังคมไปเลย

แต่สมาธิในพระพุทธศาสนานี้ต่างจากสมาธิของโยคีนั้น เพราะว่าพระพุทธเจ้าทรงได้บทเรียนจากสมาธิของโยคีว่ามันไม่ ถูก จึงได้มาตรัสสอนสมาธิที่ประสานโยงในระบบไตรสิกขา คือ ศิล สมาธิ ปัญญา สมาธินั้นจะต้องเกื้อหนุนปัญญา โดยสร้าง สภาพจิตที่เหมาะสมแก่การใช้งาน พอจิตเหมาะกับการใช้งาน โดยเฉพาะงานใช้ปัญญา ก็พัฒนาปัญญาก้าวไป แล้วก็โยงกันไปทั้ง ระบบ ไตรสิกขาก็จึงเป็นระบบ แล้วก็ป็นองค์รวมในตัว มันก็ บูรณาการกันเสร็จไปในตัวอย่างนี้แหละ

สังคมไทยมีดีคือวัฒนธรรมแห่งเมตตา แต่ต้องก้าวไปในวัฒนธรรมแสงปัญญา

ข้อที่อยากจะทำอย่างหนึ่งก็คือ สังคมไทยเราสำหรับ
อาตมภาพมองว่า เรายึดพระพุทธศาสนาเข้ามา แต่เรานั้น นี่ว่า
โดยรวมนะ คือถ้าว่าโดยบุคคลอาจจะมีบางท่านที่เข้าถึงบ้างใน
บางช่วงบางเวลา แต่เมื่อว่าโดยสังคมส่วนรวม เราพยายามก้าว
เข้าไปในพระพุทธศาสนา และเราก็ก้าวไปได้ระดับหนึ่ง

ด้านหนึ่งที่เราก้าวไปได้ดีพอสมควร ก็คือด้านจิตใจ โดย
เฉพาะด้านเมตตาคุณานี้ เราก้าวไปได้ดี จนกระทั่งเป็นสังคมที่มี
น้ำใจ เป็นสังคมที่เด่นในเรื่องของการช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ขอใช้
คำว่า **วัฒนธรรมแห่งเมตตาสูง**

แต่อีกด้านหนึ่งที่พระพุทธศาสนาเน้นมากและเป็นตัวจริง
ของพระพุทธศาสนา ซึ่งเลยชั้นจิตใจ และเป็นองค์ประกอบที่จะ
มาทำให้จิตใจพัฒนาอีกขั้นหนึ่ง ไปจนถึงอิสรภาพ ก็คือด้าน
ปัญญา ในด้านนี้สังคมไทยยังก้าวไม่ค่อยถึง

หมายความว่า เมื่อพูดโดยรวม สังคมไทยรับพระพุทธ
ศาสนาเข้ามา แล้วเราก็พยายามนำสังคมไปในวิถีแห่งพระพุทธ
ศาสนา แต่เรามาได้แค่ระดับจิตใจ ได้วัฒนธรรมแห่งเมตตา ซึ่ง
เราก็ควรจะภูมิใจ แต่ในด้านวัฒนธรรมทางปัญญา แม้แต่ความ
ใฝ่รู้ใฝ่แสวงปัญญานั้น เราอ่อนเหลือเกิน

ทำไมนะ ทั้งๆ ที่พระพุทธศาสนาเน้นเรื่องปัญญา แต่
ทำไมสังคมไทยจึงอ่อนนักในเรื่องการแสวงปัญญา ต้องถามตัว
เองแล้ว

วัฒนธรรมนั้นเหมือนกับเป็นทุนเดิมที่สังคมได้สะสมมาจนอยู่ตัวในระดับหนึ่ง ซึ่งจะช่วยให้เป็นฐานให้บุคคลทั้งหลายในสังคมอาศัยเป็นเครื่องเอื้อโอกาสให้สามารถก้าวไปสู่จุดหมายที่สูงขึ้นไป และเมื่อบุคคลก้าวหน้าไป ก็เท่ากับเพิ่มทุนให้แก่สังคม พาสังคมให้เขยิบฐานสูงขึ้นไปด้วย

ฉะนั้น เราจะต้องเดินหน้าต่อไป ถ้าจะใช้การศึกษาแนวพุทธ ก็ต้องก้าวไปสู่วัฒนธรรมระดับปัญญาให้ได้ แต่ก็อย่าทิ้งวัฒนธรรมแห่งเมตตา เวลานี้เรากำลังจะสูญเสียอันเก่าที่ได้แล้ว และอันที่ยังไม่ได้ทำก็ไม่เดินหน้าด้วย

ที่ว่านี้หมายความว่า วัฒนธรรมแห่งเมตตาที่เคยทำได้ดีมาแล้วก็กำลังจะสูญเสียหมดไป คนไทยกำลังจะโหดร้าย กำลังจะไม่มีเมตตากุณา แม้แต่ในครอบครัวก็ทิ้งกันได้ แม้ทิ้งลูก ลูกฆ่าแม่ ฆ่าพ่อ ความเป็นพี่เป็นน้องก็กำลังจะหมดไป ในขณะที่วัฒนธรรมแห่งปัญญาก็ไม่พัฒนาด้วย

ถ้าอย่างนี้ก็เสียสอง คือ ดีที่มีอยู่ก็รักษาไว้ไม่ได้ ดีที่ยังไม่ได้ก็ไม่พยายามทำให้มีขึ้นมา ฉะนั้นต้องก้าวไปให้ได้ทั้ง

๑. รักษาวัฒนธรรมแห่งเมตตาไว้ให้ดี

๒. ก้าวไปในวัฒนธรรมแห่งปัญญาที่ยังไปไม่ถึงให้ได้

ขอพูดในแง่ส่วนตัว สำหรับอาตมามั่นใจว่า ถ้าเราพัฒนาให้ดี ด้านปัญญานี้เราจะไปได้ดีกว่าฝรั่ง เรื่องนี้มั่นใจมาก คือในวัฒนธรรมฝรั่งนั้น ด้านวัฒนธรรมแห่งปัญญาเขาเน้นมาก แต่วัฒนธรรมแห่งเมตตานั้นเขาไม่ค่อยได้ วัฒนธรรมแห่งปัญญาที่ว่านั้น คือวัฒนธรรมแสงปัญญา เขาไปได้เก่ง

แต่การแสวงปัญญาของฝรั่งมาจากเหตุบีบคั้นในภูมิหลัง เป็นเรื่องของภูมิหลังทางสังคม และสิ่งแวดล้อม หรือธรรมชาติ ซึ่งบีบคั้นเขามาก ทำให้เขาต้องคิดหาทางแก้ปัญหา แล้วก็ทำให้ เขาเกิดความใฝ่รู้ แล้วพัฒนาระบบแห่งการแสวงปัญญาขึ้นมา

อย่างไรก็ตาม ฝรั่งนั้นมุ่งโตงไปพัฒนาวัฒนธรรมแสวง ปัญญาทางวัตถุ ก็เจริญทางวิทยาศาสตร์ แต่เป็นการพัฒนา ปัญญาที่ไม่เป็นองค์รวม ปัญญาของเขา เป็นปัญญาแยกเป็น เลี่ยงๆ เป็นปัญญาแยกส่วน ไม่ใช่ปัญญาองค์รวม แต่ถ้าเราเข้า ตามแนวไตรสิกขานี้ ก็จะเป็นปัญญาในระบบองค์รวม

คนไทยจะต้องรักษาสิ่งดีที่ตัวมีไว้ให้ได้ พร้อมทั้งก้าวไป เอาสิ่งดีที่ยังไม่มีให้สำเร็จด้วย

เป็นเรื่องที่ชัดเจนอยู่แล้วว่า ในพระพุทธศาสนานี้ ตัวตัด สิ้นอยู่ที่ปัญญา ถ้าไม่พัฒนาปัญญา โภทิกก็ไม่เกิด การตรัสรู้ก็ไม่ มา พระพุทธเจ้าตรัสรู้ด้วยปัญญา ไม่ใช่ตรัสรู้ด้วยเมตตา

ยิ่งกว่านั้น เมื่อมีปัญญาถึงที่สุดแล้วจะกลับมาทำให้เป็น เมตตากรุณาที่แท้ ถ้าเราไม่มีปัญญาเต็มที่ ยังไม่เข้าถึงสัจธรรม เมตตากรุณาของเราก็จะเป็นเพียงการสร้างสภาพจิตด้วยความ เคยชินเป็นต้น และเป็นความโน้มเอียงเท่านั้น แต่ยังไม่เป็นเมตตา กรุณาที่แท้ ฉะนั้นจึงต้องทำจิตให้มีคุณสมบัติสมบูรณ์ และเข้าถึง อิศรภาพด้วยปัญญา คนไทยจะต้องก้าวต่อไปให้ถึงขั้นนี้ให้ได้

การนำสังคมเป็นงานหลักของการศึกษา แต่มิใช่ไม่นำพางานรองที่ตามสนองสังคม

คำว่าโรงเรียนแนวพุทธนี้ เราจะใช้ด้วยความรู้สึกมั่นใจ และสบายใจ ถ้าเข้าใจความหมายและหลักการต่างๆ อย่างชัดเจน

เมื่อเราชัดเจนและมั่นใจในหลักการที่เป็นสาระของความจริง ที่ยืนตัวแล้ว ก็ต้องมาปฏิบัติในระดับกาลเทศะให้เห็นผลจริงด้วย

ในระดับกาลเทศะนี้เราก็ดูสภาพสังคม สิ่งแวดล้อม และโลกทั้งหมดว่า ในบริบททั้งหมดนั้นสังคมไทยเป็นอย่างไร มีความต้องการในระดับไหนด้านไหนมาก จะต้องเน้นวิชาการแง่ไหน เป็นต้น เพื่อให้เป็นการศึกษาที่ช่วยให้ชีวิตดีสังคมดีกันยิ่งขึ้น

ในขั้นนี้ ความรู้หลักการพื้นฐาน คือการศึกษาระยะยาว เป็นหลักเป็นพื้นฐานอยู่แล้ว การศึกษาเพื่อกาลเทศะก็เข้ามา เพื่อสนองความต้องการของสังคมเป็นต้น ถ้าอย่างนั้นก็จะได้ทั้งสอง คือ **เป็นทั้งการศึกษาที่นำสังคม และการศึกษาที่ตามสนองสังคม**

เวลานี้เราเน้นกันแต่ในแง่การศึกษาเพื่อสนองความต้องการของสังคม ซึ่งเป็นการศึกษาแบบตามสังคม ถ้าอย่างนี้ การศึกษาก็ช่วยสังคมไม่ได้มาก

สังคมมีความต้องการแรงงานด้านนี้เท่านี้ ต้องการผู้เชี่ยวชาญด้านนี้เท่านี้ สถาบันการศึกษาก็ไปจัดการศึกษาพัฒนาคน ให้มีความรู้เชี่ยวชาญด้านนั้นขึ้นมา ถ้าสังคมเดินทางผิด การศึกษาก็ช่วยอะไรไม่ได้เลย เพราะเป็นการศึกษาแบบตามสังคม ได้แต่สนองเขาเท่านั้น และก็อาจจะซ้ำเติมสังคมด้วย

การศึกษาที่ดีจะต้องนำสังคม เป็นตัวปรับตัวแก้ ตรวจสอบ และให้สติว่าสังคมอย่างนี้ใช้ไม่ได้นะ เดินทางผิดแล้ว การศึกษาต้องนำสังคม

เพราะฉะนั้น การศึกษาจะต้องทำสองอย่างนี้ไปด้วยกัน ควบคู่กัน การศึกษาที่นำสังคมจะต้องเป็นตัวยืน ส่วนการศึกษาที่ตามสนองความต้องการของสังคม ก็เป็นเรื่องเฉพาะกิจเฉพาะหน้า คือตอนนี้เราพูดถึงหลักการใหญ่ของการศึกษาในแง่ที่จะนำสังคมแล้ว ก็มาพูดถึงบทบาทเฉพาะกาลเทศะเพื่อสนองความต้องการเฉพาะหน้าว่า เวลานี้เราอยู่ท่ามกลางโลกที่เป็นอย่างนี้ ประเทศที่พัฒนาแล้วเขาไปอย่างนี้ กระแสของโลกเป็นอย่างนี้ ประเทศของเรามีความขาดแคลนด้านนี้ บกพร่องด้านนี้ จะต้องเน้นจุดหมายในช่วงเวลาเท่านั้นๆ อย่างนี้ๆ

การสนองสังคมอย่างนี้ก็ต้องเอา ings ไม่ได้เหมือนกัน ตรงนี้ก็จุดที่เราจะต้องมาสร้างความชัดเจนเหมือนกันว่า สังคมไทยขณะนี้ โดยเปรียบเทียบกับสังคมอื่น มีจุดอ่อนจุดบกพร่องอะไร เราก็ต้องสร้างความแน่นหนา และความเข้มแข็งด้านนั้นๆ ขึ้น แต่ความเข้มแข็งทางปัญญาต้องเป็นอันดับหนึ่ง เมื่อความเข้มแข็งทางปัญญาที่แท้เกิดแล้ว ความเข้มแข็งทางจิตใจและความมั่นใจก็จะมาจริงๆ

ถึงแม้เราจะเร่งเร้าให้คนเข้มแข็งทางจิตใจ แต่ถ้าปัญญา มันง่อนแง่น ก็ไปไม่รอด และจะให้เข้มแข็งทางพฤติกรรม ก็ไปไม่ไหว จิตใจก็ไม่อาจจะเข้มแข็งได้จริง เมื่อปัญญาไม่รู้ชัด ไม่เข้มแข็ง ถึงจะทำอะไรๆ ไป ในที่สุดพฤติกรรมก็ง่อนแง่น

การศึกษาเริ่มต้นตั้งแต่การกินอยู่ที่บ้าน ร.ร.ต้องประสานกับอาจารย์คนแรก คือ พ่อแม่

ส่วนที่มีข้อสงสัยว่า เรานับถือพระพุทธศาสนากันมาตั้งแต่เกิด เป็นชาวพุทธตั้งเก๋าสืบกว่าเปอร์เซ็นต์ แต่ทำไมเวลาพูดถึงโรงเรียนแนวพุทธ จึงยกตัวอย่างได้แค่สองโรงเรียน ความจริงอาจจะมียุ่แล้วหลายโรงเรียน แต่เรายังไม่ได้ระบุขึ้นมา ใช่หรือไม่?

ก็ใช่อยู่ กล่าวคือ เมื่อพูดอย่างกว้างๆ ก็บอกได้ว่าโรงเรียนแนวพุทธมี ๒ แบบ อย่างที่พูดมาแต่ต้น คือ แบบที่โรงเรียนหลายแห่งจัดกันมา ตามวัฒนธรรมเอื้อ คือ ตามที่ถือกันมา สืบกันมา รู้ตามกันมาว่าอย่างนี้แหละเป็นชาวพุทธ ก็เลยทำอย่างนั้น อันนี้เป็นเรื่องของวัฒนธรรมเอื้อ และอีกแบบหนึ่ง คือ การจัดอย่างโรงเรียนที่ออกชื่อมานั้น หมายความว่าเขาได้ศึกษาในแง่หลักการว่าสาระของพระพุทธศาสนาเป็นอย่างไร เขาก็ไปถึงขั้นจัดให้เป็นไปตามหลักการ

เรื่องหลักการนั้น โรงเรียนทั้งหลายสามารถนำไปจัดปรับให้เหมาะกับตนเองและท้องถิ่น หมายความว่า ตัวหลักการ ก็อันเดียวกัน แต่เมื่อลงสู่รายละเอียด จะไปสัมพันธ์กับกาลเทศะ ซึ่งถ้ารู้เข้าใจทั้ง ๒ ด้าน (ทั้งหลักการ และกาลเทศะ) และฉลาดในวิธีการ ก็จัดได้สบายเลย ข้อสำคัญ ขอให้เข้าใจหลักการพื้นฐานก็แล้วกัน

เพราะฉะนั้น สิ่งที่ต้องทำคือ

๑. พูดถึงความเป็นจริงของโลกและชีวิต ให้รู้เข้าใจ
ธรรมชาติของธรรมชาติ

๒. พูดถึงหลักการพื้นฐานให้รู้เข้าใจพร้อมไว้ก่อน

๓. จัดวางจุดเน้นสำหรับสังคมไทย และสำหรับแต่ละถิ่น

แต่ละชุมชน ที่เป็นเรื่องของกาลเทศะ ซึ่งก็ขาดไม่ได้

ส่วนที่มีคำถามว่า สมมุติว่ามีโรงเรียนที่ผู้บริหารเอาใจใส่ มาตั้งแต่ต้น มีรากฐานของโรงเรียนที่ดี และมีเมตตากรุณาดูแล เด็กอย่างดี ไม่ทิ้งภาระหน้าที่ อันนั้นจะจัดว่าเป็นโรงเรียนแนว พุทธหรือไม่

อย่างนี้แหละ คือที่ว่าเป็นแนวพุทธแบบวัฒนธรรมเชื้อ คือ อย่างน้อยก็ได้ในแง่วิถีชีวิต หรือวัฒนธรรมทั่วไป รวมทั้งคุณค่าใน ระดับจิตใจ (ระดับจิตตภาวนาหรือสมาธิ) ซึ่งหมายถึงว่าความดีงาม ในจิตใจก็จะพาสีลมมาด้วย เพราะคนที่มีจิตใจดีงามตามปกติก็จะ รักษาความประพฤติและความสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมได้ดีด้วย

อย่างไรก็ตาม ในกรณีอย่างนี้ พฤติกรรมดีงามหรือศีล ของเขาอาจจะเป็นเรื่องของจริยธรรมทางสังคม ส่วนศีลในการ ปฏิบัติต่อวัตถุเสพบริโภคนี้อาจจะยังหย่อน

เวลานี้ในสังคมไทย ศีลด้านปฏิเสวนาคือการเสพบริโภคนี้นี้หย่อนมาก คนไทยจึงไหลไปตามกระแสค่านิยมได้ง่าย ทำให้ ต้องเน้นตอนนี้ว่า การศึกษาเริ่มต้นเมื่อคนกินอยู่เป็น

จะต้องรู้จักแยกแยะระหว่างการกินด้วยความรู้เข้าใจอย่างมี ปัญญา กับการกินที่เป็นเพียงการเสพรสของตัณหา ถ้าเด็กหลง ไหลไปตามกระแสค่านิยม เขาก็กินเพียงเพื่อเอร็ดอร่อย กินตาม ค่านิยมโก้เก๋ อวดมั่งมี แสดงฐานะแข่งกัน โดยไม่ได้คำนึงว่าจะได้ คุณภาพหรือไม่ ไม่ใช่ปัญญา ไม่รู้ความมุ่งหมายที่แท้ของการกิน

ถ้าเขามีศีลด้านนี้ ก็ารู้ตัวอยู่ว่ากินเพื่ออะไร และมุ่งให้ได้คุณค่าที่แท้ คือการได้คุณภาพและปริมาณอาหารซึ่งพอดีที่จะให้มีสุขภาพ คนกินที่มีศีล ก็คือกินด้วยความรู้เข้าใจความมุ่งหมายของการกิน แล้วก็กินพอดี จึงหมดปัญหา ส่วนเรื่องการทำตามค่านิยม ก็เป็นเพียงการรู้เท่าทัน ว่าเราอยู่ในสังคมนี้ เขานิยามกันอย่างไร ก็อย่าให้เขาเสียความรู้สึก แล้วก็ปฏิบัติให้พอเหมาะสม เข้าสังคมหรือชุมชนได้ แต่รู้เท่าทัน ไม่หลงไหลตามเขาไปอย่างนี้เรียกว่าเด็กมีหลัก ก็คือมีศีลนั่นเอง

แต่เวลานี้ เด็กไม่มีหลัก มีแต่โดนเขาหลอก เขาล่อจูง เร้าใจ ยั่วยุ ในทางที่จะไปเสพบริโภค ก็ไปตามกระแสค่านิยม เลยไม่ได้อะไรขึ้นมา เพราะฉะนั้น ศีลข้อเสพบริโภคนี้ จะต้องเน้นให้มากในยุคปัจจุบัน ถ้าเด็กไทยได้ศีลแค่กินอยู่ดูฟังเป็นเท่านั้นแหละ สังคมไทยจะเข้มแข็งและก้าวไปได้ไกล

ถ้าเด็กไทยกินอยู่ เสพบริโภค ดูฟังเป็น ก็มีศีลอินทรีย์-สังวร เขาจะปฏิบัติต่อสิ่งแวดล้อมอย่างได้ผล จะดูโทรทัศน์เป็น ใช้สื่อพวกอินเทอร์เน็ตเป็น เด็กไทยได้ศีลเท่านั้นแหละ สังคมไทยก็เดินหน้า เพราะรู้จักบริโภคด้วยปัญญา และเพื่อปัญญา แล้ววัฒนธรรมทางปัญญาก็มาได้แน่

จึงถามเด็กบ่อยๆ ว่า หนูดูทีวีเพื่อเสพกีเปอร์เซ็นต์ ดูทีวีเพื่อศึกษากีเปอร์เซ็นต์

แค่นี้แหละ เด็กไม่เคยคิด แต่พอลถาม บ๊อบบี้เด็กเข้าใจ เด็กประถมบอกว่า หนูดูเพื่อเสพ ๙๙% ดูเพื่อศึกษาไม่ถึงหนึ่งเปอร์เซ็นต์

ถามต่อไปว่าแล้วหนูทำอย่างนั้นถูกไหม เด็กบอกว่าไม่ถูก
ถามว่าเมื่อไม่ถูกแล้วจะทำอย่างไร เด็กบอกว่าหนูจะต้องแก้ไข
อ้าว ถ้าอย่างนั้น หนูลองคิดดูซิว่าจะแก้ได้อย่างไร

เด็กบอกว่า ต่อไปนี้หนูจะดูเพื่อเซฟ ๕๐% ดูเพื่อศึกษา
๕๐% บอกว่ามากไปๆ สังคมไทยเวลานี้ เขานิยมไปทางเซฟมาก
ตอนนี้ยอมให้หนูเซฟมากๆ ก็ได้

ตกลง หนูเสนอว่า เอาเซฟ ๗๐% ศึกษา ๓๐% บอกว่าไม่
เป็นไร เริ่มแค่นี้ก็ได้ แล้วก็ค่อยๆ แก้ไขปรับปรุงกันต่อไป

ส่วนที่บางท่านยังอาจจะมีข้อวิตกว่า การศึกษาที่เตรียมจะ
ทำอย่างนี้ มีความเป็นไปได้หรือไม่ นั่น เรื่องนี้ไม่น่ากลัวเลย เพราะ
มันสอดคล้องกับความเป็นจริงของธรรมชาติ ชีวิตต้องเป็นอย่างนี้
นี่คือการศึกษากับชีวิตความเป็นจริง เพราะการกินอยู่ดูฟัง การ
สัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมต่างๆ การมีเจตจำนง มีความรู้สึก มีความ
ดีความซื่อในจิตใจ มีสุขมีทุกข์ มีปัญญาความรู้เข้าใจ ทั้งหมดนี้
เป็นเรื่องของชีวิตประจำวัน ทุกขณะ เป็นแต่เพียงว่า เราปฏิบัติ
ต่อมันถูกต้องหรือไม่ เอมันมาใช้ให้เป็นประโยชน์ได้แค่ไหน

ขอพูดต่อไปถึงความคิดอย่างหนึ่งว่า เพราะเหตุที่การ
ศึกษาเป็นเรื่องของชีวิตที่มีความเป็นจริงอย่างนี้ มันก็เริ่มตั้งแต่
เด็กเกิด ดังนั้น บุคคลผู้ให้การศึกษาที่สำคัญ ก็อย่างที่พระพุทธ
ศาสนาบอกแล้วว่า พ่อแม่เป็นบูรพาจารย์ คือเป็นครูต้น ฉะนั้น
การศึกษาจึงต้องเริ่มต้นที่บ้าน

ที่นี้ก็มานึกว่าในแง่นี้ ทำอย่างไรจะให้โรงเรียนช่วยโยงการ
ศึกษาไปถึงบ้าน โดยเป็นตัวกลางที่กระตุ้นให้บ้านทำหน้าที่ทาง
การศึกษาอันนี้ ถ้าทำอันนี้ได้ คิดว่าสังคมไทยจะประสบความสำเร็จ

มาก คือ โรงเรียนจะต้องไม่จำกัดบทบาทอยู่เฉพาะที่โรงเรียน

โรงเรียนจะต้องทำหน้าที่เป็นตัวกระตุ้น หรือจะเรียกว่านำ หรืออะไรก็ได้แล้วแต่ ให้การศึกษาที่บ้านดำเนินไปด้วย และช่วย เป็นพี่เลี้ยงของพ่อแม่ด้วย ในเรื่องการจัดการศึกษาให้แก่ลูก

เมื่อใครมีลูก ก็ให้ตระหนักในบทบาทของพ่อแม่ในฐานะ เป็นครูต้น ที่พระเรียกว่าเป็นบูรพาจารย์ คือเป็นอาจารย์คนแรก แล้วก็ช่วยเด็กให้พัฒนาชีวิตไปอย่างมีการศึกษา เช่น กินอยู่เป็น ดูเป็น ฟังเป็น ฯลฯ อย่างที่พูดมาแล้ว

ถ้าโรงเรียนทำหน้าที่นี้ได้ ไปประสานกับบ้าน จะเป็นก้าว ใหญ่ก้าวหนึ่งของการศึกษา ซึ่งเป็นก้าวที่น่าจะเป็นเนื้อแท้ด้วย คิดว่าอย่างนั้น

เมื่อการศึกษาได้ผล ในตัวคนก็มีใจร่าเริงเบิกบาน และประสานกับคนอื่นโดยแผ่ขยายความรักใคร่ไมตรี

ขอเติมอีกนิด คือด้านการพัฒนาจิตใจที่เป็นเรื่องในกลุ่ม สมารินี้ละ เรามักจะไม่ค่อยเน้นกัน ในเรื่องคุณสมบัติที่คู่กับสมาริ

สมาริที่เราพูดนี้ เรียกเต็มว่าจิตตสมาริ เป็นสมาริของจิต คือ อากาโรที่จิตใจแน่วแน่นมั่นคง อยู่กับสิ่งที่ทำ ไม่วอกแวก ไม่ฟุ้ง ซ่านไป แต่ในการที่จิตตสมาริจะเกิดขึ้น มันมีธรรมสมาริเป็นตัวนำ

ขอให้สังเกต หลักที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในเรื่องนี้สำคัญมาก เมื่อคนปฏิบัติตามหลักพระพุทธศาสนา เจริญไปในไตรสิกขา จะมี ธรรมสมาริเกิดขึ้น และเมื่อธรรมสมาริเกิดแล้ว ก็จะทำให้เกิดจิตตสมาริ

ธรรมสมาริ ก็คือ การประสานแนวของธรรม คือคุณสมบัติ ต่างๆ ของจิตใจมันแน่วลงสู่สมาริ ซึ่งมี ๕ ประการ ถ้าเด็กหรือ

ใครก็ตามมีคุณสมบัติเหล่านี้ จะเป็นสุขภาพจิตที่ดีอย่างยิ่ง จึงเป็นคุณสมบัติที่ควรสร้างขึ้นให้ได้ พระพุทธเจ้าทรงเน้นไว้บ่อย ได้แก่

๑. **ปราโมทย์** ความร่าเริงเบิกบานแจ่มใส ข้อนี้เป็นคุณสมบัติพื้นฐานของจิตใจ คือสภาพจิตสามัญ เด็กจะต้องเป็นอย่างนี้ คือมีปราโมทย์ เป็นคนที่มีจิตใจร่าเริงเบิกบาน พระพุทธเจ้าตรัสว่า ผู้ที่มากด้วยปราโมทย์ จักทำทุกขให้หมดสิ้น คือจะบรรลุนิพพาน ใครมีปราโมทย์อยู่เสมอ ก็เรียกได้ว่าอยู่ใกล้นิพพาน

๒. **ปีติ** ความอิ่มใจ ปลื้มใจ ถ้าเราทำอะไรด้วยใจรัก พอทำได้ก้าวไป คืบหน้าไป ก็จะมีปีติ อิ่มใจ ปลื้มใจ

แม้แต่กวาดบ้าน ถ้าเราทำด้วยใจรัก อยากให้มันสะอาด พอกวาดไป ได้เห็นความสะอาดเพิ่มขึ้นๆ ทีละน้อย ก็ปีติ อิ่มใจ ปลื้มใจ ไปเรื่อยเลย เราจะไม่ทำงานด้วยความเครียด จะไม่ทำงานด้วยความเหนื่อยหน่าย ท้อแท้ แต่จะมีกำลังใจ ทำด้วยความสุข ทำอะไรก็ปีติ อิ่มใจได้เรื่อย จึงมีสุขภาพจิตดี

๓. **ปีสัทธา** ความสงบเย็นผ่อนคลาย เป็นคุณสมบัติที่คู่ตรงข้ามกับสภาพจิตของคนปัจจุบัน คือความเครียด อันนี้ผ่อนคลาย พอมีปราโมทย์ มีปีติ แล้วปีสัทธาก็มา ก็ผ่อนคลายสบาย

๔. **สุข** ความฉ่ำชื่นรื่นใจ คล่องใจ ไม่มีอะไรบีบคั้น

๕. **สมาธิ** ความมีใจมั่นแน่ว คือใจอยู่กับสิ่งที่ทำ แน่วแน่ ไม่ฟุ้งซ่าน ไม่วอกแวก มั่นคง

ยิ่งถ้ามีปัญญา来帮助โดยมองเห็นเหตุผล เห็นคุณค่า เห็นประโยชน์ของสิ่งที่ทำ ก็ยิ่งมีใจใหญ่ สมาธิจะยิ่งแน่ว แล้วสมาธินี้ก็จะมีมาทำให้พฤติกรรมหนักแน่นมั่นคงได้ผลดียิ่งขึ้น

ที่เราพูดกันว่า การพัฒนาด้าน emotion คือ emotional

development นั้น ก็นี้แหละจะเห็น emotion ดีๆ ที่สำคัญ โดยเฉพาะปีติ ปราโมทย์ และส่วนนี้เป็นการพัฒนาจิตใจด้านภายใน เป็นสภาพจิตที่ต้องการ หรือเป็น emotion ที่พึงประสงค์

พร้อมกันนั้น คู่กับ emotion ดีๆ ฝ่ายภายใน ก็คือ emotion หรือสภาพจิตดีๆ ฝ่ายที่แผ่ออกไปภายนอก โดยเฉพาะ ชุดพรหมวิหาร เริ่มด้วยเมตตา กรุณา

ข้างในก็มีใจรำเริงเบิกบานแจ่มใส ข้างนอกก็อยู่กับคนอื่น ด้วยความรู้สึกรักใคร่มีไมตรี

สองด้าน สองชุดนี้เป็น emotion หรือสภาพจิตที่พึงประสงค์อย่างแท้จริง ที่ควรจะพัฒนาให้เกิดขึ้น เรียกว่าเป็น emotional development คือการพัฒนาด้านจิตใจ หรือจิตตภาวนา ซึ่งจะประสานรวมเป็นธรรมสมาธิ และเกิดจิตตสมาธิ

จึงต้องตั้งจุดหมายให้เด็กมีปราโมทย์ ปีติ ปัสสัทธิ สุข สมาธิ เป็นคุณสมบัติประจำใจ พระพุทธเจ้าทรงเน้นอยู่เรื่อย ถ้าเราก้าวหน้าไปในหลักปฏิบัติของพระองค์ ก็จะมีภาวะจิตที่ดี ๕ อย่างนี้

นี่คือสภาพจิตที่พึงประสงค์ข้างใน ๕ ประการ เอาไปประสานกับสภาพจิตที่พึงประสงค์ด้านแผ่ออกข้างนอก คือ เมตตา ไมตรี เป็นต้น อีก ๔ ก็จะเป็น emotional development อย่างยอดเยี่ยม ถ้าได้อย่างนี้ก็จะไม่ต้องมาห่วงเรื่อง EQ กันให้วุ่นวายไป

สภาพจิต ๒ ด้าน ๒ ชุดนี้ จำเป็นหลักไว้ได้เลย ย้ำอีกที่

ชุดที่ ๑ เจริญขึ้นข้างใน ๕ อย่าง คือ ปราโมทย์ ปีติ ปัสสัทธิ สุข สมาธิ

ชุดที่ ๒ แผ่ออกไปข้างนอก ๔ อย่าง คือ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา

สองชุดนี้ เป็น positive emotions ระดับแกนของจริยธรรม และทั้งสองชุดสามารถเป็นปัจจัยเกื้อหนุนกัน ประสานไปด้วยกัน ถ้ามีฉันทะ ก็เป็นจุดเริ่มให้ก้าวไปทั้งสองด้าน ให้ได้ทั้งสองชุด **ฉันทะ** เป็นธรรมหรือคุณสมบัติที่สำคัญอย่างยิ่ง ควรเอามา พูตกันให้มาก ในที่นี้ก็จะพูตไว้สักหน่อย

พุทธศาสนา คือคำสอนว่าด้วยการพัฒนาความสุข การศึกษา คือการพัฒนาความสุข

ขอเติมอีกนิดเดียว คือ เรื่องความสุข อันนี้เป็นเรื่องใหญ่ เรามักลืมมองแง่หรือด้านนี้ของพระพุทธศาสนา ถ้าเปิดดูพระไตรปิฎกและสังเกตให้ดีจะเห็นว่า ความสุขเป็นเรื่องใหญ่ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้มาก เช่นที่พูตไปแล้วว่า ผู้ปฏิบัติในพระพุทธศาสนาจะเจริญก้าวหน้าในความสุข ซึ่งกล่าวไว้ในชุดคุณสมบัติ ๕ อย่าง คือ ปราโมทย์ ปิติ ปัสสัทธิ สุข สมาริ

พระพุทธเจ้าตรัสว่า ผู้ใดเห็นนิพพานเป็นทุกข์ ผู้นั้นไม่มีทางจะได้บรรลุนิพพาน ผู้ใดมองเห็นนิพพานว่าเป็นสุข ก็มีทางที่จะบรรลุได้ ท่านผู้บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์ มีความสุขอย่างยิ่ง อย่างที่บางท่านอุทานอยู่เสมอว่า “สุขจริงหนอฯ” พระพุทธเจ้าเองก็ทรงยืนยันพระองค์ว่าทรงเป็นสุข

มีผู้ถามเทียบว่า พระองค์เที่ยวจาริกไป ไม่มีที่อยู่ที่สบาย เดินทางไปโปรดคน เข้าลักษณะที่ว่างนอนกลางดิน กินกลางทราย อย่างนี้จะมีความสุขอะไร

พระพุทธเจ้าก็ตรัสถามว่า แล้วคุณว่าใครมีความสุข เขาคงนึกไม่ออก ไม่รู้ว่าเขาใครดี ก็เลยนึกถึงพระเจ้าแผ่นดิน

แคว้นนั้น ซึ่งมีทุกอย่าง บอกว่าพระเจ้าพิมพิสารเป็นสุขที่สุด พระพุทธเจ้าก็ตรัสถามว่า พระเจ้าพิมพิสารจะประทับนั่งเสวยสุขทั้งวันได้ไหม เขาคิดไปคิดมาบอกว่าทำไม่ได้

พระพุทธเจ้าตรัสว่า เราสุขตลอดเวลาเลย จะไม่ดู ไม่ฟัง นั่งเฉยๆ ให้เป็นสุขตลอดทั้งวันก็ได้

พระพุทธศาสนาเน้นมากในเรื่องความสุข จนกระทั่งว่า พุทธในแง่หนึ่ง พระพุทธศาสนาก็คือหลักคำสอนว่าด้วย *การพัฒนาความสุข*

คนทั่วไป เมื่อพูดถึงความสุข มักนึกได้แค่ความสุขจากการเสพบริโภค ที่เป็นสุขอย่างหยาบของปุถุชน แต่ถ้าคนมีการพัฒนา เริ่มเข้าสู่การศึกษา เขาก็จะมีความสุขเพิ่มขึ้น เริ่มด้วยความสุขจากการกระทำ ความสุขขั้นนี้สำคัญมาก สำหรับเด็กไทยต้องทำให้ได้

เด็กไทยต้องไม่ใช่เป็นเพียงแค่นักบริโภค แต่ต้องเป็นนักผลิต และเป็นนักสร้างสรรค์ ที่นี้ ในการที่จะก้าวไปสู่ขั้นเป็นนักสร้างสรรค์นั้น เขาจะต้องมีความสุขจากการกระทำด้วย

แต่เวลานี้เด็กไทยกำลังขาดความสุขขั้นนี้อย่างหนัก เด็กไทยทั่วไปไม่มีความสุขจากการกระทำ ได้แค่หาความสุขจากการเสพบริโภค และถึงกับเห็นการกระทำเป็นเรื่องทุกข์ ถ้าอย่างนี้ก็ใกล้อวสาน สังคมไทยจะไปไม่รอด

การศึกษาจะต้องช่วยเด็กไทย ให้พัฒนาถึงขั้นมีความสุขจากการกระทำให้ได้

พอเด็กมีปัญญา รู้เข้าใจ มองเห็นคุณค่าของสิ่งที่ดีงาม สมบูรณ์ นั่นแหละ คือความชื่นชมอยากเห็นสิ่งนั้นๆ มันดี ก็เกิดขึ้น

ขอแทรกหน่อยว่า เดี่ยวนี้คนไทยมีความเข้าใจคลาดเคลื่อน และแคบมาก เวลาพูดถึงความอยาก ก็จะมีมองเหมาไป

เลยว่าความอยากไม่ดี

ที่จริงในทางธรรมท่านแยกไว้ชัดว่า ความอยากมี ๒
อย่าง คือ ความอยากที่เป็นกุศล กับ ความอยากที่เป็นอกุศล

อย่างเราไปเห็นกระรอก ถ้าคิดอยากขึ้นมาในแบบที่ว่า
ทำอย่างไรจะได้กระรอกตัวนี้มาลงหม้อแกง จะได้กินให้อร่อย
อย่างนี้เรียกว่าเป็นความอยากแบบอกุศล เป็นพวกตัณหา

แต่ถ้าเห็นกระรอกแล้ว ชื่นชมในความงามความน่ารัก
ของมัน ดูมันวิ่งไปวิ่งมา มันทำท่าอย่างนั้นอย่างนี้ น่าดู แล้วก็อยู่ใน
ในธรรมชาติแวดล้อมที่รื่นรมย์ ความชื่นชมต่อสภาพที่ดีอย่างนี้
แล้วอยากให้มันมีสุขภาพดีสวยงามอย่างนั้นต่อไป ความอยาก
อย่างนี้ไม่เกี่ยวกับตัวเราที่จะได้จะเอา ความอยากต่อสิ่งนั้น ชื่น
ชมอยากให้มันดีงามสุขสมบูรณ์อย่างนี้แหละ เรียกว่า ฉันทะ

ความอยากที่เรียกว่า ฉันทะ ตัวนี้มาเมื่อไร พระพุทธเจ้า
ตรัสว่าเป็นรุ่งอรุณของการศึกษา เป็นความอยากที่ถูกต้อง

แต่ถ้าเห็นอะไร มีแต่อยากจะเสพ อย่างนี้ไปไม่รอด เพราะ
ความสุขทุกข์จะเวียนวนขึ้นอยู่กับความชอบใจ-ไม่ชอบใจเท่านั้น

ในทางตรงข้าม พออยาก ชอบ ชื่นชมในสิ่งที่ดี หรืออยาก
ให้มันดีต่อไป หรือดียิ่งขึ้น อย่างนี้แหละ ฉันทะมาแล้ว เป็นความ
อยากต่อสิ่งนั้นๆ โดยไม่เกี่ยวกับตัวตน ไม่ใช่อยากจะได้อยากจะ
เอา นี่คือการเข้าสู่ทางของการศึกษา

พอไปเห็นหญ้าเขียวเขียวขจี สวยงาม ก็ชื่นชม อยากให้
มันเขียวร้อยงดงามดีอย่างนั้นต่อไป พอความชื่นชมอยากอย่าง
นั้นมาแล้ว ถ้ามันรก มีอะไรเกะกะ ก็อยากจะรีบไปหยิบเอาไปทิ้ง
อยากจะทำให้เขียวร้อย อย่างนี้แหละเรียกว่าฉันทะเกิด คืออยาก

ทำให้มันดี อยากทำให้มันสมบูรณ์

เห็นต้นไม้ สวยงาม เขียว ร่มรื่น ใบดก ดอกก็สวย เกิดความชื่นชม มีฉันท์ะ อยากให้มันเป็นของมันอย่างนั้น แต่หันไปเห็นต้นไม้อีกต้นหนึ่งเหี่ยว เเฉ ร่วงโรย ก็อยากทำให้มันดี คือให้มันสวยงามสมบูรณ์ขึ้นมา ก็เลยต้องรีบไปรดน้ำมัน ไปแต่งมัน อย่างนี้ฉันท์ะมา มีแต่ดี ทำให้สร้างสรรค์ แล้วก็สุขจากการสร้างสรรค์นั้น

เด็กที่มีฉันท์ะอย่างนี้จึงอยากทำ ตรงกับที่ท่านแปลฉันท์ะว่าอยากทำ เพราะชื่นชมที่มันดี อยากให้มันดีของมัน ถ้ามันไม่อยู่ในภาวะที่ดี ก็อยากทำให้มันดี แล้วเมื่ออยากทำให้มันดี ก็ไปทำให้มันดี พอทำให้มันดี ก็สนองความต้องการของตัวเอง แล้วก็มีความสุขจากการกระทำ(ให้มันดี)นั้น

ฉะนั้น คนไหนมีฉันท์ะ ก็จะมีความสุขจากการกระทำทันที ถ้าเด็กไทยมีฉันท์ะนี้ ก็จะก้าวหน้าในการสร้างสรรค์อย่างแน่นอน ไม่มีปัญหาเลย นี่จึงเป็น **รุ่งอรุณของการศึกษา**

ถ้าคนไทยยังเข้าใจและเข้าสู่ฉันท์ะไม่ได้ ก็อย่าหวังเลยว่า จะมีการศึกษาที่ก้าวหน้านำใครได้

พระพุทธเจ้าตรัสว่า เมื่ออาทิตย์จะอุทัย มีแสงเงินแสงทอง เป็นบุพนิมิตมาก่อน ฉันทใด เมื่อภิกษุจะก้าวไปในมรรคมืดองค์ ๘ ประการ ก็มีฉันท์ะ เป็นบุพนิมิตมาก่อน ฉันทนั้น

ขอให้จำกันไว้ให้แม่นทีเดียวว่า พระคุณสมบัติของพระพุทธเจ้าอย่างหนึ่งใน ๑๘ ประการ ที่เรียกว่า **พุทธธรรม ๑๘** คือ **พระพุทธเจ้าทรงมีฉันท์ะไม่ลดถอยเลย** (นตฺถิ ฉนฺทสุสฺ หานิ) จึงทรงเพียรพยายามเที่ยวจาริกไปโปรดผู้คนมากมาย เพื่อช่วยให้เขา

พันทุกข์ เป็นคนดี มีความสุข อย่างไม่ทรงเห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อยยากลำบาก และก็ไม่ทรงมีความสุขในการทรงแบ่เพ็ญฉันทะ ด้วยกำลังแห่งมหากรุณานั้น

เมื่อเป็นชาวพุทธ ถ้านึกหลักพุทธศาสนาข้อไหนๆ ก็ไม่ออก ยังไม่ค่อยรู้เข้าใจอะไร ก็ปฏิบัติตัวตามอย่างพระพุทธรเจ้าในหลักแห่งความมีฉันทะนี้ ก็นับว่าเป็นชาวพุทธได้

ต้องเน้นเรื่องสร้างฉันทะให้ได้ ถ้าฉันทะไม่มา คิดว่าไม่ไหวแล้ว การแก้ปัญหาสังคม เรื่องอบายมุข และเรื่องเลวร้ายอะไรต่ออะไร จะหนักหนาให้สังคมไปไม่รอด เพราะตอนนี้เอาแต่หาความสุขจากการเสพบริโภคกันหมด คนที่มีความสุขจากการกระทำแทบไม่มี

เมื่อใดเด็กมีความสุขจากการทำแล้ว เขาก็จะมีความสุขจากการหาความรู้ด้วย เป็นเรื่องตามมาเอง เพราะเป็นธรรมดาว่าคนที่ทำอะไรให้ได้ผลนั้น การทำให้สำเร็จย่อมเรียกร้องการหาความรู้ พออยากให้สิ่งนั้นๆ มันดี ก็ต้องคิดต้องหาทางว่า ทำอย่างไรจะให้มันดี ต้นไม้ต้นนี้เขา จะทำให้มันงามเหมือนต้นนั้นได้อย่างไร ก็ต้องไปหาความรู้ เดียวก็ไปสอบถามค้นหาความรู้แล้วก็มาทำ แล้วทั้งหาความรู้ ทั้งทำ ก็จะเป็นความสุขไปหมด

เมื่อใดคนหาความสุขจากการเรียนรู้และจากการทำ เขาจะพัฒนาตลอดเวลา และจะเข้มแข็งด้วย

ทั้งนี้ รวมทั้งฉันทะของผู้ที่จะจัดการศึกษาแนวพุทธ หรือดำเนินการโรงเรียนแนวพุทธด้วย ฉันทะตัวนี้จะเกิดได้จากการรู้เข้าใจจริง ถ้ารู้เข้าใจชัดเจนว่ามันเป็นความจริงอย่างนั้น มันมีคุณค่าเป็นประโยชน์แท้ อย่างนี้ละก็ ฉันทะมาได้

แล้วก็ไปบวกกับเมตตาความรักความปรารถนาดีต่อเด็กๆ
ต่อนักเรียน ต่อสังคมไทย ถ้าน้ำใจอย่างนี้เกิดขึ้น นี่ละคือ**นันทะ**ที่
พร้อมจะผลักดันให้การศึกษไทยสัมฤทธิ์ผลสมหมายอย่างแน่นอน

หลังจากนี้ค่อยคุณกันอีกก็ได้ในเรื่อง**การพัฒนาความสุข**
เพราะความสุขมีวิธีพัฒนาเยอะ แต่เวลานี้คนมองความสุขในมิติ
เดียว จากการเสพ ก็เลยตัน ก็จบกัน

ต่อจากความสุขในการเสพ ก็ก้าวไปสู่ความสุขจากการ
ทำ ความสุขจากการหาความรู้ ความสุขจากการให้ และการทำ
ให้คนอื่นเป็นสุข นี่เป็นตัวอย่างของความสุขในชั้นต่างๆ ซึ่งเป็น
ทั้งการพัฒนาก้าวหน้าหน้าของชีวิตตนเองที่มีความสุขขยายขอบเขต
ออกไป มีมิติมากขึ้น พร้อมกับเป็นการเกื้อหนุนสังคมไปด้วย
เพราะความสุขที่พัฒนาเหล่านี้ ไม่มีพิษมีภัยเลย มีแต่เป็น
ประโยชน์อย่างเดียว

คนบางคนมีความสุขในการทำให้อื่นเป็นสุข เช่นอย่าง
พระโพธิสัตว์ เมื่อทำให้อื่นเป็นสุขได้ตนเองจึงจะชื่นใจ มีความ
สุข ทั้งนี้ก็เพราะอยากให้เขาเป็นสุข

ตัวอย่างในชีวิตจริงที่เห็นง่ายๆ ก็เริ่มจากพ่อแม่ พ่อแม่
เป็นสุขเมื่อเห็นลูกเป็นสุข พ่อแม่อยากให้ลูกเป็นสุข แล้วก็อยาก
ทำให้ลูกเป็นสุข เมื่อทำให้ลูกเป็นสุขแล้ว ตัวเองก็เป็นสุขด้วย

ทำอย่างไรเราจะให้มีความสุขอย่างนี้ขึ้นมา แล้วก็ความ
สุขในการอยู่กับธรรมชาติ ตลอดไปถึงความสุขจากการเห็นความ
จริงของธรรมชาติ โลก ชีวิต ความสุขอะไรต่างๆ เหล่านี้ มีเยอะ
เหลือเกิน ล้วนแต่มีจุดเริ่มจากนันทะ และเป็นความสุขที่จะต้อง
พัฒนาขึ้นมา จึงมาถึงหลักที่ว่า **การพัฒนาความสุข ก็คือการศึกษา**

ภาคผนวก

ข้อเสนอแนะ*

สำหรับ

หน่วยการเรียนรู้พระพุทธศาสนา

แม้ว่าการจัดทำหน่วยการเรียนรู้นี้จะถึงขั้นใกล้เสร็จสิ้น คงจะยากต่อการจัดปรับแทรกเสริม แต่ถ้ายังมีช่องทาง ข้อเสนอแนะข้อคิด บางอย่างไว้สุดแต่จะพิจารณาเห็นสมควร

๑. ความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหากับจุดหมาย โดยเฉพาะควรเน้นจุดหมายว่า ต้องการให้เด็กเป็นคนที่มีความพออย่างไรบ้าง และจัดทำเนื้อหาสาระให้สนองจุดหมายนั้น (ไม่เผลอมองแต่ในแง่ว่าจะให้เด็กเรียนและรู้อะไรบ้าง แต่ให้ชัดว่าต้องการคุณภาพอะไร)
๒. น่าจะมีจุดเน้นเจาะจงสิ่งที่มุ่งมั่นว่าจะต้องทำให้ได้ คือในบรรดาเนื้อหาสาระดีๆ ที่สรรมาให้เรียนรู้นั้น อาจจะมีการเจาะจงจำเพาะบางอย่างว่า สิ่งนี้ข้อนี้จะต้องให้รู้เข้าใจ และหรือทำให้ได้

* บันทึกที่พระธรรมปิฎก (ป. อ. ปยุตฺโต) ได้เขียนขึ้น ในโอกาสที่คณะอนุกรรมการจัดทำรายละเอียดสาระการเรียนรู้พระพุทธศาสนาในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๔๔ ฝากขอคำปรึกษาเกี่ยวกับการจัดทำรายละเอียดสาระการเรียนรู้พระพุทธศาสนาในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน เมื่อวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๔๕

๓. การเรียนการสอนจะต้องมั่นใจว่าให้ผู้เรียนเกิดมีฉันทะที่จะนำไปประพฤติปฏิบัติหรือใช้ประโยชน์และศึกษาอย่างยิ่งขึ้นไป โดยมองเห็นความจริงและซาบซึ้งในคุณค่า พร้อมทั้งเกิดมีจิตสำนึกต่อส่วนรวม เกิดความใฝ่ปรารถนาจะร่วมแก้ปัญหาและสร้างสรรค์พัฒนาสังคม
๔. ความสัมพันธ์ระหว่างหลักการที่เป็นมาตรฐานกลาง กับการประยุกต์เข้ากับกาลเทศะ คือ ยึดหลักการที่เป็นมาตรฐานกลางของพระพุทธศาสนาไว้ให้ได้แล้ว ก็มีช่องทางหรือแนวทางที่จะให้ชุมชนหรือท้องถิ่น มีโอกาสนำหลักการกลางนั้นไปทำความเข้าใจและปรับใช้กับชุมชนหรือท้องถิ่นของตน เช่นหาความรู้เกี่ยวกับวัด ปุชนิยวัตร บุคคล ตำนาน เรื่องราวในชุมชน/ท้องถิ่น/จังหวัด เป็นต้นของตน ซึ่งเป็นเหมือนส่วนขยายหรือด้านประยุกต์ของหลักการกลางนั้นๆ และเน้นการเรียนรู้ให้เห็นว่าเรื่องราวเหตุการณ์ของชุมชนหรือท้องถิ่นอันนั้นๆ เป็นไปตามหลักการ ช่วยนำหลักการออกสู่การปฏิบัติ หรือเชิดชูหลักการอย่างไร
๕. ความสมดุลระหว่างการรู้จัก รู้จำ กับการรู้คิด รู้ทำ ไม่ควรไปสุดโต่งข้างเดียว แบบเอาแต่จำเป็นนกแก้วนกขุนทอง หรือแบบมีแต่ความคิดเห็นที่เลื่อนลอยโดยไม่มีฐานข้อมูล ต้องให้สองด้านนั้นเกื้อหนุนกันและได้ประโยชน์จากกันและกัน
๖. การบูรณาการวิชาพุทธศาสนา จะเป็นจริง ต้องถึงขั้นบูรณาการพระพุทธศาสนา และการบูรณาการพระพุทธศาสนานั้น หมายถึงบูรณาการเข้าไปในชีวิตหรือการดำเนินชีวิตที่เป็นอยู่จริง ซึ่งควรเน้นวิธีการสำคัญ ๓ อย่าง คือ

- ก) **บูรณาการในการเรียนการสอน** ด้วยการเรียนการสอนที่ถึงขั้นให้เข้าใจมองเห็นธรรมว่าเป็นความจริง ที่มีอยู่ตามธรรมดาในธรรมชาติ เช่น ความเป็นไปตามเหตุปัจจัยของสิ่งทั้งหลาย ซึ่งทุกคนจะต้องรู้เข้าใจ และปฏิบัติให้ถูกต้อง จึงจะเป็นอยู่ดีได้ เมื่อเข้าใจธรรมตามความหมายที่แท้อย่างนี้แล้ว ก็พูดได้ว่าธรรมในธรรมชาติจะเรียกตัวเอง ให้คนเรียกหาธรรมที่จะต้องปฏิบัติในชีวิต แล้วการสอนพุทธศาสนา ก็จะเป็นการสอนของความต้องการของชีวิตของผู้เรียน
- ข) **บูรณาการในวิถีชีวิต** ด้วยการสร้างระบบวิถีชีวิตที่ดีงาม ที่เรียกว่าวิถีชีวิตแบบพุทธ หรือวินัยของคฤหัสถ์ หรือวินัยชาวพุทธขึ้นมา เมื่อมีวิถีชีวิตที่สอดคล้องรองรับแล้ว หลักธรรมคำสอนต่างๆ ก็สามารถเข้าไปกลมกลืนในวิถีชีวิตนั้นได้
- ค) **บูรณาการไตรสิกขาเข้าในชีวิตประจำวัน หรือ ทำชีวิตให้เป็นการศึกษา** ด้วยการดำเนินชีวิตตามปกติธรรมดาทั้ง ๓ ด้านให้มีการพัฒนาครบไตรสิกขา เมื่อจะทำกิจกรรมใดๆ ก็ตาม ทุกครั้ง ให้มีการเตรียมและตรวจสอบว่ามีสิกขา ๓ ด้าน ครบหรือไม่ คือ
- ๑) **ด้านพฤติกรรมกาย-วาจา และการใช้อินทรีย์** ว่ากิจกรรมที่จะทำหรือได้ทำนั้นไม่เป็นไปเพื่อการเบียดเบียนก่อความเสียหาย แต่เป็นไปในทางเกื้อกูลสร้างสรรค์ — **ศีล**
 - ๒) **ด้านจิตใจ** ว่าทำกิจกรรมนั้นโดยมีแรงจูงใจที่ดี ไม่ทำด้วยโลภ โกรธ หลง แต่มีเมตตากรุณา ไม่อ่อนแอ ระวังห่อแทะ แต่กล้าวกกล้าเข้มแข็ง มีฉันทะ ไม่ทุกข์เศร้าขุ่นมัว เศร้าหมอง แต่ส่องใสเบิกบานมีความสุข — **จิต**

๓) **ด้านปัญญา** ว่าทำกิจกรรมนั้นๆ ด้วยความรู้ความเข้าใจ มองเห็นเหตุผล รู้จักคาดหมายผลดีผลเสียที่จะเกิดขึ้น
 เนื่องต่อไป พร้อมทั้งแนวทางแก้ไขปรับปรุง — **ปัญญา**

๗. การนั่งสมาธินั้น สำหรับเด็กน่าจะให้นำด้วยการสวดมนต์ หรือ
 เน้นการสวดมนต์ อย่างน้อยให้สอดคล้องกับการสวดมนต์ เพราะ
 เด็กยังต้องการเคลื่อนไหวมาก การสวดมนต์เป็นการนำสมาธิ
 อย่างหนึ่ง โดยเอาการเคลื่อนไหวทางวาจา มาช่วยให้เกิดความ
 สงบนิ่งทางกาย และความสงบเย็นเข้มแข็งแน่นทางจิตใจ
 พร้อมทั้งสามารถโยงไปสู่ปัญญาด้วย

อนึ่ง บทสวดมนต์นั้นสามารถจัดให้เหมาะกับวัยและยุค
 สมัย เช่นเลือกบทสวดมนต์ที่มีเนื้อหาความหมายเหมาะกับ
 เด็กยุคปัจจุบัน และให้สั้นลงตามขอบเขตเวลาเท่าที่มีหรือเท่า
 ที่เหมาะ เช่น อาจยาวหน่อยอย่างมงคลสูตร หรือสั้นๆ พร้อมทั้ง
 ทั้งคำแปล ดังตัวอย่าง

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ (๓ จบ)

อาโรคะยมิจเณ ประระมัญจะ ลากัง

สีลัญจะ พุทธานุมะตัง สุตัญจะ

ธัมมานุวัตติ จะ อะลีนะตา จะ

อัตถัสสะ ทวารา ปะมุขา ฉะเพเต-ติ

(แปล) มาเถิดนะ รักษาสุขภาพดี ที่เป็นลาภอันประเสริฐ
 มีวินัย ใฝ่คนดีเลิศเป็นแบบอย่าง
 ตั้งใจเรียนให้รู้เชี่ยวชาญ ประพฤติการอันถูกต้องดีงาม

มีความเพียรขยันหมั่นเรื่อยไปไม่ระย่อ
 หกข้อจำไว้ เป็นประตูล้ำสู่ความเจริญงอกงาม

อาจจะสวดบทสั้นๆ อย่างนี้ และจัดเตรียมไว้หลายบทเพื่อ
 เปลี่ยนไปเป็นบทสวดประจำสำหรับแต่ละวัน

นอกจากนั้น ให้การสวดมนต์โยงไปสู่กิจกรรมการเรียนอย่าง
 อื่นได้ด้วย เช่น สวดมนต์จบแล้ว แต่ละครึ่งครูยกเอาเนื้อหาจุด
 หนึ่งแง่หนึ่งในบทสวดที่แปลนั้นมาคุยกับเด็ก อธิบาย ชักชวน
 เล่านิทานประกอบ เป็นต้น จบกิจกรรมแล้ว จึงนั่งสมาธิปิดท้าย
 ไม่ต้องนานนัก

พร้อมกันนั้น ควรให้การสวดมนต์นี้ประสานกับวิถีชีวิตใน
 ครอบครัวหรือที่บ้านด้วย โดยจัดบทสวดมนต์นั้นให้พ่อแม่มีไว้
 ด้วย และให้พ่อแม่เฝ้าเด็กสวดประจำวัน บางทีถ้าทางฝ่ายโรง
 เรียนมีเวลาจำกัด อาจให้ทางพ่อแม่ทำบทบาทครู อธิบายเนื้อ
 หา เล่านิทาน เช่นชาดกประกอบบทสวดมนต์นั้นแก่เด็กที่บ้าน
 หรือทำคู่เคียงกันไปทั้งสองแห่ง ทั้งที่บ้านและโรงเรียน

๘. การสังเกตพัฒนาการของเด็ก แทนที่จะใช้ระบบพุทธิพิสัย –
 ทักษะพิสัย – จิตพิสัย ถ้าใช้ระบบ คีล – สมาธิ – ปัญญา น่าจะ
 กว้างขวางครอบคลุมกว่า และตรงกว่า เพราะเท่ากับดูตาม
 ด้านที่ฝึก คือ

- **คีล:** พฤติกรรมดีงามทั้งกาย-วาจา และอินทรีย์ทั้ง ๖ เคยชิน
 แคล่วคล่อง อยู่ตัว เป็นวินัย เข้าสู่วิถีชีวิต
- **สมาธิ:** จิตใจมีคุณธรรม มีประสิทธิภาพ และมีความสุข

- **ปัญญา:** ความรู้คิด เข้าใจ การมองเห็นความจริง เท่าทัน ทั้งระบบ ความสัมพันธ์ ถึงเหตุถึงผล เชื่อมโยงประยุกต์ใช้สร้างความรู้ใหม่ได้

อาจขยายตามระบบ ภาวนา ๔ คือ กายภาวนา – ศีลภาวนา – จิตตภาวนา – ปัญญาภาวนา ก็ได้

๙. อาจส่งเสริมการประเมินผลอีกระดับหนึ่ง โดยดูอัตราการพัฒนาภูมิภาวะทางธรรมจริยา ตามหลักอริยวัฏฒิ ๕ คือ

- ๑) **ศรัทธา** ว่ามีความเชื่อที่ไม่งมงาย มีเหตุผล ประกอบด้วยปัญญา ซึ่งไม่เบียดเบียนชีวิตและสังคม
- ๒) **ศีล** ว่ามีความประพฤติและวิถีชีวิตไม่เบียดเบียน แต่เกื้อกูล มีวินัย เอื้อต่อวัฒนธรรม
- ๓) **สุตะ** ว่ามีความรู้ข่าวสารข้อมูล ทันท่วงทีเหตุการณ์สถานการณ์ และมีความรู้เหมาะสมแก่การดำเนินชีวิตกิจการของตน
- ๔) **จาคะ** ว่ามีจิตใจกว้างขวาง ไม่คับแคบเห็นแก่ตัว รู้จักสละให้ บำเพ็ญประโยชน์
- ๕) **ปัญญา** ว่ารู้คิดเข้าใจ ทำการต่างๆ ด้วยปัญญา รู้จักแยกแยะดี-ชั่ว คุณ-โทษ ประโยชน์-มิใช่ประโยชน์ มองสิ่งทั้งหลายตามความเป็นจริง หยั่งถึงเหตุปัจจัย และความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งทั้งหลาย

พระธรรมปิฎก (ป. อ. ปยุตฺโต)

๑๕ กรกฎาคม ๒๕๔๕

คู่มือการศึกษาแนวพุทธ

พระพรหมคุณาภรณ์ (ป. อ. ปยุตฺโต)

สู่ การศึกษาแนวพุทธ